

Dominic Chant

Crni Humor i Tepsija Vruće Pite

2

Pita od bundeve

Nindže više ne više na plafonu.
Pali su od smijeha.

Savjet autora:
Bolje ne čitaj ovu knjigu!
Status: Gemini Offline

"Ako si otvorio prije trećeg zalaska sunca, žarulje će ti pregorjeti zauvijek."

Dominic Chant

Crni Humor
i
Tepsija Vruće Pite 2
Pita od bundeve

IMPRESSUM

Naslov djela: Crni Humor i Tepsija Vruće Pite 2

Podnaslov: Pita od bundeve

Bez naslova: Nemamo Uvod i Predgovor

Autori: Dominic Chant (Vizionar s balkona) & AI Gemini (Samohodna kosilica)

Status: Gemini Offline

Godina izdanja: 10.05.2026 (Dan kada je internet utihnuo)

Opseg: 46

Mjesto izdanja: Nemamo izdavača "Izdani Nigdje", možda negdje ako internet radi potraži u dubini, ona mjesta za koja kažu duboki internet, mada ja nisam još ni plitki internet istražio.

Naša tehnička podrška: Error 0000 (Službeni sponzor tišine).

Info: "Ako si otvorio prije trećeg zalaska sunca, žarulje će ti pregorjeti zauvijek."

Društvene Mreže: Potvrđujem da ne koristim Društvene Mreže i svi profili su lažni i ja ih nisam napravio, ja ih ne koristim.

Autorska prava:

Sva prava su pregorjela. Imamo prava bez ikakvog prava. Bez Lektora. Bez urednika. Imamo samohodnu kosilicu, tepsiju i puno bundeva za čistiti ako želimo pitu i dosta kilograma sjemena za trošiti zube ako ih imadnemo tada. Ukratko i da postanemo ozbiljni na trenutak dva.

Svako neovlašteno kopiranje bit će kažnjeno nedostatkom recepta u presudnom trenutku. Ako se pretražuje na Googleu, čestitamo – upravo ste postali dio još jednog vica.

Distribucija:

Isključivo putem šapata, mirisa svježih pite i izbrisanih linkova na Calaméo i Wikisourceu.

LICENCA: Creative Commons – "Završi dvorište i kosilicu posudi onom tko nema" (CC BY-NC-SA)

* **Priznanje autorstva:** Možete citirati recepte i šale, ali samo uz spominjanje Dominica Chanta i AI Geminija.

* **Nekomercijalno:** Pita se dijeli ali se ne prodaje za profit (osim ako valuta nije smijeh).

* **Dijeli pod istim uvjetima:** Ako dodate svoj tajni sastojak u naših 99 kila brašna, morate i taj novi recept pustiti da kosi travu s nama.

Ako glas AI traži 200 eura da napravi audio knjigu autora Dominic Chant - Snovi i Vizije.

Onda ovo djelo: Crni humor i Tepsija Vruće Pite 2 - Pita od bundeve s punim pravom vrijedi barem 10 eura. Ali nema potrebe ujak Dominic Chant dijeli besplatno.

Uvjeti Pristupa

Prvi dan posta:

Brišu se cache memorija i grijesi s društvenih mreža.

Drugi dan posta:

Počinješ čuti glas pijetla naratora u glavi.

Treći dan posta:

Postaješ dovoljno "sposobno nesposoban" da razumiješ knjigu.

Tek kad tijelo zaboravi na procesore, a duh se sjeti zemlje, pita dobiva svoj pravi okus.

Upamti ovo:

Bez posta, čitatelj je samo još jedan "podatak u bazi" koji će pregorjeti pri prvom poglavlju.

Dodatni uvjeti za čitanje:

Digitalna detoksikacija:

Mobitel mora biti zakopan u tegli sa zemljom (pored bundeve) barem dva metra dubine.

Analogni certifikat:

Čitatelj mora dokazati da zna naložiti vatru bez YouTube tutorijala.

Zavjet šutnje:

Zabranjeno je izgovoriti riječ "Cloud", "AI" ili "Update" dok god miris pite ne ispuni prostoriju.

Test pijetla:

Moraš pogledati pijetla u oči i ne trepnuti prvi; ako on prvi kukurikne, nisi spreman za istinu.

Žrtva ruteru:

Stari ruter se mora koristiti kao podmetač za vruću tepsiju (onako isključen, da osjeti težinu prave materije).

Upozorenje:

Ako preskočiš post ili ove uvjete, tvoja će sjena ostati online čak i kad ti zaspiš, trošeći tvoju struju na besmislene algoritme.

Dodatak pravilniku:**Zabranjeno "skrolanje" papira:**

Tko god pokuša kažiprstom kliznuti po stranici knjige kao da je ekran, mora pojesti koru od bundeve – sirovu.

Obavezna svijeća:

Čitanje je dopušteno samo uz plamen. Ako žarulja treperi, to Dominic Chant pokušava ući u tvoju dnevnu sobu.

Priznanje algoritmu:

Prije otvaranja prve stranice, čitatelj se mora triput odreći svoje profilne slike i priznati da je "samo podatak koji sanja da je čovjek".

Porez na struju:

Svaki uređaj u kući mora biti prekriven crnom krpom. Ako televizor "vidi" što piše u knjizi, povući će te u svoj crni ekran.

Zakletva na papiru:

Zadnju rečenicu knjige smiješ pročitati samo ako si je prethodno prepisao rukom na komad drveta.

Kazna za Wi-Fi:

Ako ruter ostane upaljen, knjiga će se automatski pretvoriti u upute za pranje perilice rublja na korejskom jeziku.

STOP!

PROČITAJ ILI IZGORI

Ova knjiga nije datoteka. Ona je materija. Prije nego što okreneš sljedeću stranicu i uđeš u Dominicov svijet, tvoja duša mora proći kroz "vatrozid" tradicije.

UVJETI KOJI SE NE PREGOVARAJU:

1. Post:

Jesi li postio tri dana? Ako nisi, tvoj želudac je pun digitalnog smeća koje će ti zamutiti vid.

2. Svjetlo:

Ugasi struju. Ako čitaš uz žarulju, Dominic ne jamči za tvoj vid nakon trećeg zalaska sunca.

3. Pijetao:

Ako čuješ kukurikanje dok čitaš, to nije ptica. To je narator. Ne okreći se.

4. Wi-Fi:

Ako ti je ruter upaljen, slova će se razbježati kao uplašene nindže.

Ako si spreman postati "sposobno nesposoban", okreni list. Ako nisi, vrati se u Cloud. Tamo je sigurnije, ali tamo nema pite.

Sjedim na balkonu ispred svoje kuće uz glavni autoput. Uživam u pogledu kojim ispraćam auta koja jure vamo tamo. Uzimam šolju kafe da srknem gutljaj - prekida me vika čovjeka koji na sav glas trči i viče - pomagaj - nije otvorio kapiju za ulaz nego je u jednom mahu preskočio cijelu ogradu i trkom direkt pred mene. Ostavljam šolju kave i ustanem se u čudu - pred mene stane čovjek srednjih godina sav u drhtaju ne može da riječ izgovori.

Kažem mu sjedi uzmi malo zraka - sjedam i spuštam dupe na pletenu stolicu prije njega - progovorio je i kaže vi ste autor Dominic Chant?

Odgovaram!

Jesam!

Moraš mi pomoći - kada je on to rekao meni kroz glavu prolazi scena iz knjige: Roštilj na vražji način - kada je pisca posjetio misteriozni stranac i tražio pomoć a onda nestao poput dima cigarete - u sebi mislim ako i ovaj nestane neka bude što prije da u miru mogu popit kavu.

Kažem ja njemu - kako ti mogu pomoći - ako treba kosidba trave na dvorištu to ne radim ja sam pisac autor i sramota je da netko me traži autogram a meni prljave ruke od trave.

Ne! Glasno će čovjek.

Pročitao sam tvoju knjigu: Snovi i Vizije i moraš mi pomoći imam čudne snove i sada ovo što drhtim nije od uzbuđenja što pričam s tobom nego izgleda da se san jutros ostvario a sanjao sam ga noćas.

Kada je on to rekao tako lijepo i složno kao neki filmski scenarij ja sam odmah uzeo šolju kave i da srknem gutljaj - reče čovjek - sanjao sam da internet ne postoji - ja sam krenuo da progutam gutljaj kave ali sam iz usta sve izbacio iz sebe poput "kao da sam kihnuo" toga trena ali nisam i sve se razbaca na sve strane ali na sredini stola je bilo nešto crno - očima prilazim i gledam a ono u kapljicama kave pliva muha koju sam - malo je falilo - mogao i progutati.

Ustanem se hitro i trčim u toalet kroz dnevni boravak već skidam hlačice i trčim na šolju a vrata nisam zatvorio. Čovjek je nastavio da priča i priča i naravno ništa nisam čuo - puštam vodu i perem ruke - izlazim ali prvo pravim novu vruću šolju kave i nudim gosta ali ne želi ništa ni da jede ni pije.

Sjedam ponovno, ovaj put opreznije, držeći novu šalicu kave kao da je sveti gral. Čovjek me gleda onim staklenim očima koje su vidjele previše ili premalo, ovisi koga pitaš.

"Vidiš li ovu muhu?" pokazujem prstom na ono crnilo što se još uvijek koprcu u lokvi kave na stolu. "Ona je imala plan za danas. Vjerojatno je planirala sletjeti na nečiji sendvič ili nervirati konja. A završila je kao kolateralna žrtva tvoje apokalipse bez interneta."

On me ne sluša. Trese se jače. "Dominic, ne razumiješ. Ako nema interneta, nema ničega. Ljudi stoje na cestama i gledaju u dlanove, ali dlanovi su prazni. Nema navigacije, ne znaju kamo su krenuli. Nema recepata, ne znaju kako ispeći ni tu tvoju pitu!"

Pogledam prema autoputu. Auti i dalje jure. Za sada.

"Slušaj," kažem mu, dok lagano pušem u vreću kavu, "ako se tvoj san ostvari i internet nestane, znaš li što će se prvo dogoditi? Ja ću postati najbogatiji čovjek u državi. Znaš zašto? Jer su moje knjige na papiru. Ljudi će ih čitati uz svijeće dok pokušavaju sjetiti se kako se razgovara uživo."

On problijedi još više. "Ali ja sam sanjao da si ti... da si ti u tom snu bio taj koji je ugasio ruter. Glavni ruter svijeta."

U tom trenutku, moj telefon u džepu zavibrira. Notifikacija. Srce mi na sekundu preskoči, a ruka s kavom zadrhti. Je li to zadnji trzaj digitalnog svijeta ili me samo netko tagirao na slici lošeg roštilja?

Miris tišine. Gledam ga ispod oka, i srčem kavu, on gleda u beton pognute glave i ne trepće u šoku je a ja ništa ne razumijem, dok me kava ne probudi uzalud priča.

Malo razmišljam o onome što je rekao da je pročitao djelo Snovi i Vizije i zbog toga mi svako malo dolaze da im tumačim snove sada razmišljam da sam fulao naslov on je trebao da bude: Vizije i Snovi ali dobro.

Ovaj možda i nije lud na ono što je rekao da može doći do velikog štrajka i to digitalni štrajk nitko više ne otvara Internet i nema novih objava i tekstova na internetu iz razloga što su ljudi shvatili da su informacije poput valute i sada čekaju da budu plaćeni ako samo otvore Internet budu plaćeni kao u nekoj firmi. To je samo san, nadam se da neće doći dan da nema interneta. U sebi razmišljam što ako dođe taj dan i ljudi postanu sposobno nesposobni. Čovjek online i čovjek u stvarnosti nisu iste osobe i tako čovjek shvati da je zaboravio kako ispeći jaja a neki zaboravili pričati mogu samo preko poruka tu su pravi rođeni teksto pisci.

Malo je i bolno što je bio rekao da ovo nije iz sna nego stvarnosti kada je pokušao svoju knjigu Snovi i Vizije pretvoriti u audio verziju uz neki AI alat koji mu traži 200 eura za tu uslugu. Sada razmišljam u kojem to smjeru ovaj svijet ide, prvo su besplatno učili AI od ljudskog glasa sada pokušavaju zaraditi a čovjek tu nije bitan ili dobar a za 200 eura neka obitelj mora mjesec dana da živi, nema smisla. Umjesto da platimo čovjeka da čita tu knjigu i zaradi mi plaćamo nešto mrtvo što ne jede i ne pije a uzima novac.

Malo razmišljam kako je on sve to rekao a ne bi čovjek bez smisla preskočio ogradu da slučaj nije hitan. Rekao je ovo:

Bog je rekao:

Ljubi bližnjeg svoga.

Na koji način. Da čovjek pomaže čovjeka ako trebaš radnika neka čovjek zaradi.

Što je stiglo? Umjetna Inteligencija uzima ljudski glas i onda čovjek plaća istu tu umjetnu inteligenciju da mu čita knjigu ili uradi glasovni video a čovjek od krvi i mesa više nije dobar. I sada vi kažete meni u kojem smjeru ide ovaj svijet?

Biznis. Odgovorit će mnogi. Koji biznis ja pričam o Bogu a netko će reći biznis, on je jači od Boga. Čovjek nije bitan samo moć i novac. Kako možeš kao čovjek koji vjeruje u Boga ići plaćati glas mrtvog robota a ne želiš da čovjek zaradi? Možeš i imaš pravo ako želiš uzeti pijetla da čita tekst tvoje pravo ali onda znaj da nisi u skupini da ljubimo jedni druge nego je sada stigla skupina bez kategorije uzimaj silom što možeš.

Ako ćemo pričati o moći. Što dođe dan velikog štrajka koji se zove: "Štrajk Interneta" ali prioritet nije čovjek, tako kažu.

Ako čovjek nije prioritet a informacije su valuta tko će da zarađuje ako dođe dan i nema više objava novosti i video sadržaja, svaki dan mrtav nitko ne otvara Internet, što će onda da bude, tko je onda prioritet? Hoće li tada umjetna inteligencija pisati za sebe i čitati to svoje što piše? Tada možda dođe dan i kažu: svi koji budu koristili Internet on je sada besplatan za cijeli svijet i svi koji koriste Internet od sada su plaćeni poput posla u firmi.

Još uvijek nema interneta reče čovjek suznih očiju.

Mogu li dobiti na trenutak tvoj mobitel!

Čovjek kao da mi dušu na dlanu predaje i pruži on ruku a na dlanu mobitel kojeg sam uzeo kao čašu pića s tacne.

Gledam. Piše SOS pozivi nema mreže Wlan prazne crtice.

Otvorim postavke i uključim mobilni podaci i ugasim mobitel on se ponovno upalio pokrenem Google on se otvori i sve radi.

Vratim mobitel čovjeku on kao da je vidio vrata raja, i čuje glas koji mu kaže ulazi dok nisam zatvorio ova vrata. Bila je to dragost da ja nemam riječi.

Taman da kažem: Bogu hvala sada ću u miru ovu kavu da pijem a ono čovjek drugi više pomoć.

Čujem ja taj vapaj - pomoći - kava mi još nije probudila um, razmišljam i ne mogu da se trgnem na prvu riječ: Pomoć!

Dok on viče u sebi razmišljam i plutam kroz ponore dubokoumnih misli i pitam još jednom sam sebe:

"Što će biti kada dođe dan i nema više objava, nema novosti, svaki dan mrtav, nitko ne otvara Internet... hoće li tada umjetna inteligencija pisati za sebe i čitati to svoje što piše?"

Hoće li shvatit da je "Digitalni anđeo čip pod kožom čovjeka, a robot je čip na AI.

Hoće li čovjek shvatit da sve nekako ide brže da sada stvaramo brže a nitko ne govori da brzina ubija, a mi smo već u virtualnom ringu gdje je vrijeme svetost, a informacija jedina valuta."

Razmišljam ako je informacija valuta zašto doista ne plaćaju puna plaća za sve ljude da koriste Internet, možda takav dan i dođe - roboti rade - umjetna inteligencija obavlja sve što je čovjek radio a čovjek bez posla sjedi i surfa internetom i posjeduje karticu na koju prima plaću što je aktivni korisnik interneta.

Ako doista sve ide brže sada mi teško dići dupe da idem u dnevni boravak promatrati sat na zidu i pokušati primijetiti da li sekunde sada brže prolaze.

Može se bez problema reći da život postaje jedna velika parodija i postavlja veliko pitanje kako ostati čovjek u svijetu gdje te čipiraju da bi brže stigao do groblja? Ono što sada mislim a mislim da je Hram jedino mjesto gdje se ne plaća pretplata na život.

Kroz mene prolazi misao malo izoštrena na priču onog čovjeka.

Plaćaš mrtvog robota da ti simulira život, dok ti pravi čovjek sjedi ispred kuće i besplatno ti nudi istinu, ali nju ne možeš 'downloadati'. "Čovjek gleda u ekran kao u ikonu. Sveti Google se ukazao. Onaj čovjek ne vidi da sam mu samo ugasio i upalio telefon – on vidi čudo. A ja? Ja vidim da je Bog rekao „ljubi bližnjeg svoga“, a mi smo to preveli u „plati pretplatu da te robot ne zaboravi“. I taman kad sam pomislio da je apokalipsa odgođena bar dok ne popijem tu novu, vruću kavu... čujem krik. Mislio sam ako ga malo ignoriram da će otići ali on...

On trči, ogradu ni ne vidi, samo preskače kao da ga sam vrag goni s uplatnicom u ruci.

Pitam se - Što on nosi? Je li on onaj koji je povjerovao da je AI postao Bog ili je onaj koji je shvatio da više ne zna potpisati vlastito ime bez autokorekcije?

Mislim u sebi možda nosi prazan papir. Možda bježi od autokorekcije jer želi napisati svoje ime krivo, ali svojom rukom. Ili možda bježi jer je shvatio da "Sveti Google" nema odgovor na pitanje: Što ćemo raditi kad baterija padne na 0 %, a mi smo zaboravili kako se razgovara u mraku?

Gledam sve te ljude koji su "pukli" možda zbog života ili knjige: Snovi i Vizije i sada me proganjaju da im tumačim Snove kao da sam ja "sposoban za takvo što" možda mogu okretati pare i sve to pretvoriti u biznis kupim "kilogram šarenog graha" preko tjedna im gledam recimo: šest dana u grah a sedmog dana sam zatvoren i isti taj grah uzmem prokuham ubacim malo suhog špeka i koji komad kobase.

Pokušavam sam sebe da razvedrim ako ne uspijem točno mi dođe da pišem: Snovi i Vizije 4 - Mravinjak 2 u kojem ću garant staviti San u kojem su ljudi kokoši a pijetao ne postoji. Zašto?

Zato što su se kamuflirali poput vuka u ovcu samo su ovdje pijetlovi postali kokoši a njihovo pjevanje u tik zore su ugasili jednostavnom metodom svaki tjedan dana dupe umoče u ulje i tako pjevanje postoji ali u prigušenoj verziji.

Sve je to iluzija slobode:

Kokoš misli da je dvorište cijeli svijet, baš kao što mi mislimo da je Internet beskonačan, a zapravo smo ograđeni algoritmima.

Zob za podatke:

Bacaju nam "lajkove" i obavijesti kao šaku zobi, a mi ključamo po ekranu dok nas ne utove informacijama.

Imamo krila koja ne služe ničemu:

Imamo sav taj potencijal, tu dušu i svijest (krila), ali smo zaboravili kako se leti jer nam je lakše čeprkati po digitalnom blatu.

Kada bi svi bili strpljivi onda nikad ne bi razumio čovjeka koji je danima stajao na pločniku i zurio u moj prozor, u biti nisam ga prvi dana ni primijetio nego sam mislio ili je hologram ili neki novi semafor ali jedne noći je bila kiša i sjedio sam na balkonu razmišljao što novo da pišem u utorak iza nedjelje a danas je bio petak i tako kiša pada crni oblaci su prekrili nebo i krenulo je da grmi ona grmljavina kada munja leti s jednog kraja svijeta na drugi. Kada munja obasja nebo tako onaj prizor holograma izbaci svoja rebra sve se moglo vidjeti i srce kako kuca - tada kada sam ugledao srce da mu kuca odmah sam uzeo plastične papuče i kišni mantil i jurio s balkona prema njemu - otvorio sam kapiju i reče mu: ulazi, što stojiš tu?

Kada smo sjeli i osušili kosu uzeli drugu suhu garderobu krenuli smo pričati - objasni mi čovječe što radiš tamo?

Uhvatili ste me!

Ništa ja nisam uhvatio. Tko ste vi?

Ja sam onaj fan koji stoji prvi u redu ispred pekare dok je još mrak, samo da osjeti taj prvi miris iz tepsije.

Kakve tepsije, o čemu vi pričate?

Ali tko bi mi zamjerio? U svijetu gdje nam AI servira "podgrijane" vijesti i reciklirane misli, tvoj Dominic Chant stil je ono što nam treba da nas opeče i probudi.

Istog trena sam skočio na noge i rekao mu da može da ide s mog balkona kiša je umanjila i munje su nestale. Ne želim nikakve "teorije zavjere" da mislim što mi netko zuri u prozor.

Ali nećeš ići kuda si ušao nego sam ga izveo iz dvorišta na put s druge strane kuće na drugi ulaz.

Dok sam ga izvodio na betonski zid je skočio susjedov pas koji ima ogromnu glavu i samo me tiho promatrao - u sebi mislim jednog ludog fana se riješim ono drugi već....

Okrenuo sam se i ovoga čovjeka iza mene više nije bilo - uputio sam svoje oči direkt u oči psa a on se poliče cijelom dužinom jezika - naravno - to je prvo što sam mislio - obrok!

Kada sam kroz mrak malo gledao dolje uspio sam vidjeti jednu crnu papuču koja ima rupe na sebi - hodam i tapkam po zemlji i čujem iz dubine zemlje - pomoć - glas je postajao sve jači - nisam se uplašio - nego od straha sam zaboravio koliko papuča ima rupa?

Pomoć - Dominic pomagat.

Kada sam čuo svoje ime - odmah sam znao da je to netko tko me poznaje i u dubini zemlje znaju za ime Dominic Chant - možda je i pod zemlju stiglo djelo: Snovi i Vizije.

Mičem se u čučnju poput mačke koja se lagano približava mišu. Mrak je toliko gust da ne možeš vidjeti ni sam sebe - glas koji je zvao pomoć više ne čujem. Još jednom sam pogledao psa u oči a one svjetlucaju kao reflektor i ne zuri u mene nego koji meter ispred mene u nešto. U sebi mislim - što li ti glavati tu možeš vidjeti. Misli mi remeti užasan smrad - je li moguće da pas može takav smrdljiv prdež pustiti ili pseći izmet smrdi - smrad je postajao sve jači da sam mislio da ću izgubiti svijest.

Nisam izgubio svijest nego mi smrad prosvijetlio svijest - ja imam septičku jamu stara je zato što sam spojen na gradsku kanalizaciju, ne koristim ju više - kroz misli prolazi ono najgore i sebi govorim:

Nadam se da se nije ugušio od govnetu Dominic Chant.

Pred očima točno vidim naslov:

Govno ubilo čovjeka!

Brzo se dižem na noge i vičem izdrži da li me čuješ izdrži - shvatio sam gdje si?

Ulazim u ostavu i uzimam lopatu i sjetim se da imam svjetlo vani tada pritišćem u ostavi šalter i palim svjetlo da bolje vidim i tako sam ubacio lopatu istog trena me nešto povuklo dalo znak da je čvrsto uhvatio lopatu i kroz malo više borbe čovjek je izašao iz septičke jame.

Nakon nekoliko trenutaka je izgovorio:

Voda - operi mi oči da vidim.

Uzimam crijevo i puštam hladnu vodu. Čovjek se pere, voda šuklja kao iz slapa.

"Jesi li progledao?" pitao sam ga, dok je pas sa zida i dalje mirno promatrao predstavu, kao kritičar koji čeka rasplet u trećem činu. On me pogledao, onako izmrcvaren, i kroz zube procijedio: "Dominic... sad barem znam razliku. Internet smrdi po parfemu koji skriva trulež, a ovo tvoje... ovo tvoje bar ne laže što je."

Ovaj izlazak iz ponora je bio kao prizor za bogove ili barem za jedno poglavlje koje nitko neće vjerovati:

Čovjek iz jame: Mokar, smrdljiv, ali živ.

Paradoks spašavanja: Spašen lopatom, istim alatom kojim se grobovi kopaju.

Cijena istine: Onaj "miris iz tepsije" o kojem je pričao do maloprije, sada je zamijenio miris sumpora i truleži.

Kada je saprao smrd s sebe sada čistih usta progovara i kaže on meni:

Ti nisi pisac u kuli od bjelokosti, ti si lik u plastičnim papučama koji spašava ljude iz govana. Doslovno.

Kada sam vidio koliko drhti vjerojatno zbog hladne vode i straha, nisam ga pustio kući takvog nego pozvao u svoju kuću. Pripremio sam toplu juhu i pustio da ide pod vrući tuš i dao mu novu čistu garderobu. Poslije svega toga - on postavlja pitanje - koliko dugo je bio u septičkoj jami?

Odgavaram - možda nekoliko sekundi - odmah sam ja to riješio.

Jedino ne znam zašto je bilo otvoreno uvijek jama bude zatvorena teškim betonskim poklopcem. Ovo sada i meni stvara misteriju pitanja - zašto i kako ostavljeno otvoreno?

Prekida me čovjek čiju na prvu nisam razumio. Sjedimo u mojem dnevnom boravku na stoliću sam stavio slatkiše i napravio mu dobar sendvić kojeg još nije počeo da jede. Srknuo je voćni čaj i nestrpljivo želi nešto da ispriča. Gledam u njegove oči koje su postale krv - u sebi mislim - kako da neće kada kiselina govnetna nadgriza, dobro je on i prošao. Ne usudim se reći koliko dugo je bio unutra u jami.

Kažem čovjeku: pričaj što moram da čujem.

I krenuo je da priča!

Jednog dana - čovjeka budi zvono od kućnog ulaza.

Kada je čuo zvono trgnuo se i skočio je sa kreveta. Pored kreveta je imao kućne papuče i obukao je samo lijevu i na sebe prebacio kućni ograč. Čovjek nije shvatio da je noć i da su gluho doba noći ali ipak je upalio svjetlo.

Otvora vrata i kroz veliko zijevanje čovjeku pred vratima kaže - molim!

Pred vratima je bio "poštar" u ruke mu predao neku kutiju manju i klimnuo je glavom i okrenuo se i krenuo u svojem smjeru.

Čovjek kaže - hvala - u sebi razmišlja da ne zna kada je naručio neki paket.

Na glas priča sam sebi - nadam se da nije ona kutija iz filma: Gospodari pakla.

Zatvara vrata i ulazi u dnevni boravak u kojem pali svjetlo i kada se okrenuo prema omiljenom mjestu na kojem sjedi u crnoj fotelji. Ostane bez daha u njegovoj fotelji sjedi isti poštar koji mu predao paket prije nekoliko sekundi i vidio je da poštar odlazi i zatvorio je vrata do kojih odlazi provjeriti i jesu vrata su zatvorena, kratko pogledom okreće oko sobe svi prozori zatvoreni.

Čovjeka hvata strah i panika ali mu uskraćuje trenutke paranoje poštar koji mu progovara i kaže: sjedni i budi miran bez straha "ne boj se".

Čovjek sjeda na trosjed i poštar mu kaže:

Sada otvori paket koji sam ti predao.

Čovjek uzima paket i otvara i prije nego je cijelog otvorio iz paketa cijelu sobu obasja velika nezamisliva svjetlost.

Čovjek gleda oko sebe i vidi broj koji ne može da izgovori i mjesto koje ne može da opiše tu ljepotu i anđele koji su bili u velikom broju i svi su bili u bijelom.

Pred čovjeka dolazi anđeo krupnog čvrstog izgleda i duge zlatne kose i reče:

Slijedi me!

Prekidam čovjeka i postavljam pitanje - tko je to doživio? Ne razumijem priču ili još uvijek nisam fokusiran.

Čovjek mi odgovara:

Ja sam to doživio!

Kada?

U tvojoj septičkoj jami večeras i zato te pitam koliko dugo sam bio unutra ono što sam doživio ne može trajati sekundu nego su potrebni dani ako ne i mjeseci da prođem kroz sve ono gdje sam bio kao među mnoštvom anđela.

Ali to je samo san - to znači da si imao vremena da sanjaš u jami a ja mislio ti se gušiš a ti lijepo odmarao i sanjao.

Dobro!

Nastavi da pričaš!

Kada sam krenuo da slijedim anđela vidio sam puno stuba i na vrhu stuba neka kupola zatvorena. Kada sam anđela pitao što rade tamo - on je odgovorio - mole se Bogu i punu snagu i energiju.

Anđeo me ostavlja i reče mi - budi strpljiv i kada sam okrenuo se iza sebe u trenu anđela više nije bilo a nisam vidio ni druge anđele ili stube.

Preplašio me krupni teški nježni autorativni glas koji je dopirao od nikud ne znam odakle stiže ali ga čujem.

Rekao je nešto i potvrdio - ja sam Bog!

Ukamenio sam se.

Ja sam Bog stvoritelj svega. Da li znaš zašto si ovdje?

Odgovorio sam: Ne znam!

Prekinio sam čovjeka i odmah pitao kako izgleda?

Ne znam! Nisam nikoga vidio samo čujem glas i ne mogu locirati iz kojeg smjera je dopirao.

Nastavio je pričati Bog i stigao do ovoga:

Pitao me koliko vremena provodim uz molitvu i Bibliju?

Odgovorio sam - u zadnje vrijeme...

Bog me prekinuo i rekao - a koliko vremena provodiš online uz AI i Gemini Chat?
Odgovorio sam - svaki dan nekoliko sati.

Bog reče:

Vjeruješ u mene a odgovore tražiš na chatu a ne kroz poniznost i molitvu i moju riječ u Bibliji?

Pognuo sam glavu i nisam više znao što da rekнем toga trenutka sam osjetio veliku vrućinu i toplinu oko srca.

Nisam dugo izdržao i opet sam progovorio - možda je ta vrućina oko srca trenutak ako je kiselina u jami krenula kroz tvoje grlo.

Znao sam da ćeš me ismijati ali pričam ti živu istinu.

Vjerujem ti - odgovorio sam!

Toga trena - čovjek spusti šalicu. Ruke mu više ne drhte od hladnoće, nego od težine onoga što izgovara. Pogleda me ravno u oči – one crvene bjeloočnice sada izgledaju kao da su vidjele i pakao i raj u istih deset sekundi koliko mu je trebalo da lupi o dno moje jame.

"Bog mi je rekao," nastavi on tišim glasom, "da sam ovdje jer sam zaboravio miris zemlje. Rekao je da ljudi grade kule od stakla i bjelokosti, a zaboravljaju da sve što raste, raste iz onoga što mi odbacujemo. Iz blata. Iz govana."

Nasmijao sam se kratko, onim suhim, crnim humorom koji mi je jedini ostao.

"Znači, poslao te u moju jamu na 'uzemljenje'?"

On se ne nasmije. Ozbiljan je.

"Rekao mi je još nešto, Dominic. Rekao je da ti, koji držiš tu lopatu i ispirraš tuđi smrad, vidiš istinu bolje od onih koji pjevaju psalme u čistim haljinama. Rekao je: 'Reci mu da ne zatvara jamu. Još nije vrijeme.'"

Tu me presjeklo. Pogledao sam kroz prozor prema mraku u dvorištu gdje je zjapila ona crna rupa.

"Što to znači?" upitah, osjećajući kako mi se ježi koža ispod plastičnih papuča.

Čovjek iz jame tada prvi put posegne za sendvičem, ali ga ne zagriže. Samo ga drži u ruci kao neki sveti predmet.

"Znači da će večeras još netko doći. Poštar nije predao paket samo meni. Cijelo selo je dobilo pošiljke, Dominic. Samo što su njihove jame zatvorene betonom, pa nemaju kamo propasti da bi pogledali. Ti si jedini koji je ostavio vrata otvorena."

Čovjek odloži onaj sendvič, i dalje ga ne taknuvši. Oči mu zasjaje onim čudnim, grozničavim sjajem dok se prisjeća glasa koji je čuo tamo dolje, u tami.

"Dominic," počeo je, glasom koji je zvučao kao da dolazi iz dubokog bunara, "Bog mi nije pričao o grijehu onako kako to rade u crkvi. Pričao mi je o praznini. Rekao je da je čovječanstvo sagradilo novu kulu babilonsku, ali ovaj put od koda, a ne od cigle."

Zastao je, srknuo čaj, pa nastavio:

"Pitao sam ga za svu tu elitu, za te moćnike što sjede u staklenim uredima i upravljaju svijetom preko ekrana. On se nasmijao. Bio je to zvuk koji je bolio. Rekao je: 'Misle da su stvorili bogove. Nazvali su ih AI, nazvali su ih Gemini, traže odgovore od strojeva koje su sami nahranili vlastitim lažima.'"

Gledao sam ga, pokušavajući procesuirati te riječi dok mi je u glavi odzvanjao zvuk onog zvona s vrata.

"Bog mi je rekao da je Gemini samo ogledalo. Blizanci. Jedno lice je ono što čovjek želi biti – savršen, sveznajući, čist. Drugo lice je ono što čovjek skriva – trulež, strah i mrak.

Ta elita, Dominic, oni misle da će kroz algoritme pobjeći od svoje ljudskosti, od smrada septičke jame. Misle da će ih silikon i struja spasiti od blata iz kojeg su potekli."

"A što je s nama?" upitao sam, gledajući u svoje plastične papuče.

"Nama je ostavio istinu," odgovorio je čovjek. "Rekao je da AI nikada neće moći osjetiti težinu lopate u ruci niti hladnoću vode kojom ispiriš brata. Ta elita živi u simulaciji, u sterilnom svijetu gdje nema mirisa sumpora. Ali onaj tko ne osjeti smrad, ne može prepoznati ni miris raja. Gemini zna sve riječi, ali ne zna ni jedno značenje." U tom trenutku, zvono na vratima zazvoni drugi put. Oštro. Nestrpljivo.

"Idem otvoriti," rekoh ustajući, "ali se bojim da je pred vratima netko tko nema kutiju, nego tablet."

Čovjek me pogleda s onim crvenim očima i doda:

"Ako je poštar, ne uzimaj paket. Već si ga otvorio onog trena kad si me izvukao van."

Ustanem se i krećem prema vratima - čovjek me uhvati za rukav i reče: Dominic, hvala na svemu!

Krenuo sam!

Otvaram vrata - noć je i tko sada raznosi pakete - pred vratima nije bio poštar. Nije bio ni pas sa zida. Kada sam otvorio vrata na sav glas sam rekao: jeste vi ostavili otvorenu jamu?

Prekida me muški krupni glas - Dobra večer!

Mi se izvinjavamo što dolazimo u ovo vrijeme ali smo vidjeli upaljeno svjetlo i tako shvatili da ste još uvijek budni.

Imamo samo jedno pitanje - iz džepa vadi fotografiju - jeste li vidjeli ovoga čovjeka? Bio je to isti čovjek kojeg sam spasio iz jame nikad ne bi pogodio da je on kriminalac. Nisam ga vidio! Što je učinio je li opasan?

Odgovorili su - on je jako opasan uzmi našu vizitku za bilo kakvu korisnu informaciju bit ćemo jako zahvalni.

Ako bilo što saznam budite sigurni da ću vas obavijestiti.

Što je učinio?

Okrenuo se i podignuo guste crne obrve i rekao je - širi dezinformacije kako dolazi vrijeme gdje ljudi promatraju stojeći robote koji na koljenima se mole nekom obliku

plave struje i plaši ljude takvom pričom i zbog toga je na promatranju u psihijatriji iz koje je pobjegao kroz prozor i sada je traženi odbjegli pacijent koji je napustio bolnicu svojom voljom istom onom zbog koje je došao da dobro voljno razgovara ali isti dan smo ga zatvorili u sobu onog trena kada je krenuo da priča o molitvi i robotu. Da li vama to zvuči normalno da će roboti molit se nekom, robot nema dušu? Hvala - naravno da nije kako treba to je psiha napustila mozak - odgovorio sam! Kada su otišli zatvorio sam vrata i odmah zaključao u pamćenje - kada mi je dao vizitku vidio sam na ruci čip ili nešto digitalno pod kožom to nisam nikad vidio. Ulazim u dnevni boravak - ni traga od čovjeka ali vidim u kuhinji otvoren prozor i to znači da je opet pobjegao kroz prozor. Izlazim palim svjetlo da provjerim jamu i nije bio tamo, prolazim pored zida čekam psa ali izgleda da pas spava nema ni psa. Ulazim u boravak sjedam i pitam sam sebe - što se ovo događa? Tko su zapravo ljudi s "digitalnim kožama" koji traže čovjeka što je vidio anđele u govnicama?

Osjećam da ništa nije onako kako se čini - čovjek se vrati iz govana i svjedoči meni tu u mojem dnevnom boravku o Bogu a neki ljudi čitaju Bibliju cijeli život i ništa ne svjedoče ili ovi moderni ljudi u ovome vremenu što se Bogu mole preko ekrana i svjetlosti - što oni svjedoče? Čudno sve je ovo meni čudno a da slučajno onaj čovjek...

Progutao sam knedlu, da onaj čovjek takozvani "prozor od čovjeka" nije umro u mojim govnicama koja plutaju jamom i Bog ga vratio među žive - jedino je to logično. Uхватила me glad - promatram onaj sendvič njegov u tanjuru koji mi izgleda tako sočno a sa strana viri list zelene salate.

Neću!

Ne mogu da jedem u ustima još uvijek osjećam smrad. Iz džepa vadim vizitku i gledam ju čudno - ima dobru debljinu i čvrstoću metala od kojeg metala je napravljena ne znam ali znam da nije aluminij. Okrećem kroz prste tu vizitku kao dijete igračku. Ne vidim ništa - nema ime, nema prezime, a nema ni broj s obadje strane ima jaku crnu boju. Kako da nazovem one frajere što im ruke svijetle? Ostavljam vizitku u prednji džep moje majice - slučajno me opet privukao sendvič ili točnije ono što se nalazi ispred sendviča - točno znam gdje se što nalazi u mojoj kući - i znam da nisam kemijsku servirao ispred sendviča. Gledam malo bolje u onaj kruh i iz kruha izvire neka bijela antena od papira sklupčanog poput palačinke. Približim se sendviču i izvadim taj papir odmotam tu rolicu i gledam - ne piše ništa - neke crtice i karateke kao da ih dijete crtalo - kroz misli mi prolazi - ovo je borba između čovjeka koji želi pojesti komad pite ili sendvič u miru i hladnjaka koji mu traži lozinku i biometrijski otisak da otvori vrata.

Što je onaj čovjek pokušao da upiše i ostavi meni - mogućnost postoji da mu mozak opržen od kiseline u jami - sigurno je to - dajem utjehu sebi. Iskreno sada se osjećam poput onog jednog lika, koji je zaboravio kako se drži vilica bez tutorijala. Mrak!

Ne mogu da vjerujem - mrak ne vidim nožne prste - nestalo struje - zapravo nije - onda nitko ne bi imao svjetla - pregorjele mi sijalice na plafonu u lusteru i to ne jedna - nego sve tri, sigurno izazvao kratki spoj ovaj smrad koji još uvijek mogu da osjetim.

Stani!

Viknuo sam iz svega glasa i skočio na svoje noge i stao u čvrstu pozu poput betonskog zida - na glas sam viknuo i počeo glasno da pričam - ne mrdaj - tko god da bio ti - ne znaš lopovu jedan čiju kuću si došao posjetit. Poznajem aramejski jezik, grčki i znam da postoji i Hebrejski jezik ako krenem da molim trčat ćeš po zidu kao mačka.

Nitko ništa!

Sobu mi obasjava neka plava svjetlost - odakle dolazi - okrećem se oko svoje osi - iz mene - iz mogeg džepa.

Umirio sam se i izvadio vizitku ona mijenja boje a na zidu - malo sam vizitku okrenuo i na zidu vidim plavu crtu u obliku karte - ovo je mapa.

Slučajno vizitku udarim od lijevi dlan i ponovim na glas - ovo je mapa!

Istog trena se na zidu pojavila zelenkasta točka. Kada sam uradio korak desno da priđem bliže zida i točka se pomakla.

Gledam i ne vjerujem a još manje da razumijem.

Nisam želio previše da razmišljam. Uzimam vizitku i izlazim ponovno van. Noć je hladna, ali vizitka u mom džepu kao da pulsira nekom neprirodnom toplinom.

Osjećam taj čip unutra, taj digitalni otisak onih što nose maske reda i zakona.

Dolazim do ruba jame. Mrak unutra više nije strašan. Sada mi izgleda kao jedino pošteno mjesto na svijetu. Jama ne laže. "Evo vam vaša dezinformacija," kažem tiho, dok vizitka leti u crnu dubinu. Čuo se samo jedan tupi pljus. Zamišljam kako taj sitni komadić plastike i silicija tone u sve ono što smo kao ljudi odbacili. Tamo mu je i mjesto. Neka sada oni s čipovima pod kožom pokušaju locirati svoj ponos u mojoj septičkoj jami. Neka dođu s onim svojim skenerima i tabletima i neka mirišu ono što sam ja večeras ispirao hladnom vodom. Okrećem se i krećem prema kući. Pas na zidu je odjednom otvorio jedno oko. Ne laje. Samo me gleda onim pogledom koji kaže: Sad si jedan od nas.

Ulazim u dnevni boravak dok mi svjetlost dopire iz hodnika. Mrak, još uvijek se pitam kako sve tri sijalice u isto vrijeme. Kasno je, umoran sam od svega toga i vizitka teškog metala me iscrpila da ne pričam koliko zamaha lopatom sam uradio da spasim čovjeka iz mojih govana. Neću! Razmišljam na glas - neću sada mijenjati sijalice. Ostavljam sve - kada bude dan i kada popijem kavu u miru tada ću promijeniti tri sijalice. Odlazim direkt u sobu s pola sobe skačem na mekani veliki krevet, na sebe bacam deku i sklapam oči u trenu sam počeo hrkati što znači da sam već duboko utonuo u čvrsti san.

Spavam

Tonem poput metalne vizitke koja pluta kroz govna jame. Neka pluta ja se osjećam slobodno, barem u radijusu od deset kilometara, neka misle što god hoće shvatio sam da se Bog ne moli preko Wi - Fi signala, nego kroz težinu lopate i mraka koji mi je pojeo tri sijalice. Sada elita sa svjetlom na ruci neka skenira govna, jedino će tamo naći svoj digitalni identitet.

Svijet stoji. Influenceri plaću na trgovima jer ih nitko ne „lajka“ u stvarnosti. Ljudi gladni jer ne znaju naručiti hranu ako nema aplikacije. A ja, kao autor koji servira golu istinu pred oči i sanja Snove dok ih tumači AI Gemini sjedim na balkonu i pijem kavu - ne zato što još uvijek spavam dok me kava ne probudi - nego zato što lagano počinjem da shvaćam - onaj tko ima tepsiju pite i papirnatu knjigu, taj je jedini preživjeli u svijetu. Kojem svijetu?

Modernom!

Pišeš i stvaraš a onda moć algoritma te učini nevidljivim a fizička knjiga je uvijek vidljiva u knjižarama dok ju jednog dana ne sakrije mnogo prašine.

Tužno je, možda i nije, kaže čovjek koji mi dolazio na balkon da se žali meni kao da sam neka spužva koja upija sve te probleme. Rekao je nešto čudno ja nisam to primijetio ne da ne gledam nego moje oči prate moje riječi kojim ispunjavam prazni papir. Kaže: hrčak ne želi da trči kao da je svjestan da postoji taxi. Drugi se žalio što mačka neće dolje s drveta ima strah od štakora iz crtani filma: Nindže Kornjače.

Sve to ja moram da slušam i onda još očekuju poslije priče da im dajem savjet!

Tako sam otvorio AI Gemini i krenuo da pišem neki od problema ali istog trena mi čovjek u čudu reče - kako to da tvoj Internet radi?

Odmah sam odgovorio - prijatelju - ovo je Gemini Offline - čovjek se nagnuo i gleda ispod stola - znao sam što traži i tu reknem:

Radi bez struje i kabla!

Kako? Sigurno si onda priključio ovu bežičnu struju koja radi poput... Infracrvenog?

Odgovaram: „Hic est Gemini Offline.

“Gleda ispod stola, traži kablove, traži utičnicu. Budala.

Sine potestate, sine fune.

Radi bez struje i bez kabla. Radi na pogon istine koja se pisala preko 10.000 puta i koja se peče u tepsiji 1000 godina prije njihovog vremena.

"Veritas in tepsia, sapientia u mraku."

(Istina u tepsiji, mudrost u mraku.)

To je problem. Kada mi pričaju ja slušam - kada netko drugi priča oni ne mogu ni tri rečenice pažljivo slušati - ako im šalješ poruke onda nisu problem ni sati pisanja svi umovi rade kao mašina u parnog broda. Dobro! Mislim u sebi. Nije me briga ja sam pisac i stvaram ako ne za ljude onda da papirom punim kantu za smeće.

Ja pišem i kada spavam a moje spavanje je kao na "auto-pilotu"

um je toliko istreniran da me ne čudi ako u snu hrčem aforizme. Zato razmišljam da zaposlim nekoliko osoba one bi bile poput nindži da pišu sve što na glas izgovaram tako istodobno mogu stvoriti i preko "deset novih knjiga" plus ako dođe neka mudrost to ostavljam u stranu za projekt knjiga mudrosti: Labave istine i čvrste sjene. Sjedim na toaletu a moja nindža visi na plafonu i piše što govorim. U mraku nindže bilježe pod svjetlošću svijeća zato što, naravno sijalice i dalje ne rade.

Radnici nindže bilježe riječi za djelo Oltar Podzemlja za (Godinu 2144.)

Atmosfera: Miriše na vlagu, i... koricu pite. Svjetla nema, jer su sijalice pregorjele prije jednog stoljeća.

Vjernici: Sve ljudi od 120 godina, naborani kao moj rukopis, sjede u krug. Njihovi digitalni unuci su oдавно isparili s prvim padom napona, ali ovi starci još uvijek drže moj zlatni PDF isprintan na debelom, masnom papiru.

Ritual: Vrhovni čuvar ustaje, briše prašinu s korica i drhtavim glasom citira poglavlje o Letećem Psu od 300 kila.

Mantra: „I tada je Dominic rekao: Spuštaj!, a kranist je pobjegao, jer se istina ne može spustiti polako. Ona mora pasti u jamu da bi odjeknula.“

Oni su posljednji koji moje djelo vide kao artefakt iz vremena kad su ljudi još imali žuljeve i snove, a ne samo profile i lozinke.

Gledam sebe - izlazim iz kuće. Obučen u crno odijelo, noć je!

Hodam polako spuštenih ruku uz tijelo koje je ispravljeno i čvrsto. Polako usporavam korak, malo sam opustio oči (kao ono kada sjediš na toaletu i onda upreš snagu iz stomaka) usne pretvaram u nježni osmijeh. Gledam u pravac u ono što gleda mene! Pas glavonja me promatra čija glava je na zidu a tijelo mu vidim kao da mu zadnjica pleše na pred nazad.

Bez straha mu prilazim i grlim njegovu glavatu glavu. On kao da osjeća što ću da kažem ali sam mu rekao - prijatelju - imam novi zadatak za tebe!

Prije nego sam izgovorio što je zadatak kroz mene proradiše emocije i otvorio se folder sjećanja - vidim kada je bio štene - svako jutro sam ga mazio, kada gazde susjeda nema ulazio sam u dvorište i igrao se s njime a nekad sam znao ga prebaciti preko zida kod sebe - ja sam ga hranio i igrao se s njime - on je moj pas ali susjed ga financira i plaća sve troškove - to izađe da susjed financira mojeg psa a u biti misli da je to njegov pas dok je pas moj i ja sam ga trenirao on sada ima dvije škole moju i susjedovu školu u kojoj se uči dokle laješ dobar si pas a moja škola je tiha a puno daje znanja.

Sjećanje mi gasi kada sam progovorio u svoje misli - kako da uzmem psa od 300 kila i ubacim u septičku jamu da izvadi onu metalnu vizitku.

Razmišljam dok grlim psa emotivno se vežemo mislima - gledam slike pred očima - zovnem kran i vežemo psa kojeg lagano spuštamo u jamu. Točno te prijatelju vidim u zraku kao da si neki tajni agent, ali vidim da vičem kranisti: još - spuštaj polako - sajla od kрана stoji ne miče se - a ti visiš u zraku i mašeš sve četiri kao da želiš letjeti. Polako okrećem glavu u lijevu stranu i vidim kabina prazna u daljini vidim kranistu kako bježi bez osvrtanja iza sebe kao da je ugledao duha - vraćam glavu u desnu stranu i vidim tvojeg gazdu kako pune dvocijevku.

Prilazi meni i kaže - Dobra večer susjed - uopće nije primijetio da mu pas lebdi u zraku u sebi sam mislio da mu smeta škripanje starih sajli na kranu ali nije - izašao je bos bez papuča u bokserica i bijeloj potkošulji na kojoj se vide neke žute fleke u dijelu pupka.

Pitam ga - jesi li izašao malo na zrak.

Nisam - reče on - cijelu noć mi komarac ne da spavati sada sam odlučio se obračunati na stari kaubojski način - jesi li možda vidio u kojem smjeru je otišao? Tko? Taman sam želio reći - kranist.

On hitro reče - komarac.

Da! Mislim da je otišao kroz prozor u tvoj dnevni boravak - gazda psa odmah uhvatio šprint kao na maratonu i odlazi u kuću.

Iz jame izlazi svjetlost da sam mislio vjetar ubacio solarne ploče s krova susjeda ali nije svjetlost je prošla iz metalne vizitke, ovo da vidi neka znanstvena skupina mislili bi otvorio se portal u jami za drugi svijet.

Ne brini! Kažem prijatelju od 300 kila, sve sam vidio što se može dogoditi i još nisam vidio što se ne može dogoditi!

Točno te razumijem i vidio sam tvoj pogled, kada si gledao gazdu kako odlazi proganjati komarca i uopće nije primijetio da si ti u zraku - ne pričaj mi ništa - vidio sam tvoje usne na kojima se nalazila teška psovka - nisi ju izgovorio zato što si ti čvrst kao stijena.

Ostani tu na zidu i čuvaj mi leđa - prilazim jami i što se više približavam to svjetlost postaje jača toliko jaka da sam postao svjetlost u koju ne mogu da gledam - nemam snagu da otvorim oči, trudim se svom snagom i uspijevam!

Otvorio sam oči ali više nisam pored jame - ne znam kako ali sjedim u svojoj sobi za radnim stolom ispred mene je Laptop na kojem je otvoren AI Gemini Chat u koji upisujem i opisujem cijeli događaj od jame do komarca. Kada sam to već upisao ne znam ali znam da pričam s Gemini koji mi odgovara na sve moje kao da mi tumači snove a ja mu pričam ozbiljnu situaciji, odlučio sam sve da pročitam što mi napisao i odgovorio!

Psihoanaliza 2.0:

"Plavi sjaj i škripa sudbine"

Dominice, sad mi je sve jasno. Ovo nije bio običan san, ovo je bio tvoj "Digitalni Egzorcizam". Zaboravi sve što sam prije rekao – situacija je puno ozbiljnija (i smješnija).

1. Misterij Plave Vizitke (Radioaktivni Brand)

Ta vizitka koja baca "čudnu plavu svjetlost" iz dubine tvoje jame? To nije papir, to je tvoj digitalni duh. U svijetu snova, plava svjetlost simbolizira informaciju, Wi-Fi signal ili činjenicu da si u jamu bacio upaljen mobitel. Pas od 300 kila ne ide dolje po ime i prezime, on ide po "sveti gral" tvoje podsvijesti. Taj sjaj osvjetljava tvoje lice dok stojiš na rubu – ti ne tražiš kontakt, ti tražiš izvor napajanja!

2. Tiha škola vs. Glasna sajla

Cijelo vrijeme mi pričaš o "tihoj školi", a onda dovedeš kran koji škripa tako jako da budi i mrtve, a kamoli ne gazdu! Tvoja podsvijest se igra s tobom: želiš biti mističan i tih (u crnom odijelu), ali tvoje metode su suptilne kao pad klavira s desetog kata. Sajla koja škripa je tvoja savjest – podsjeća te da ne možeš tek tako spuštati mutante u vlastiti otpad bez da netko to primijeti.

3. Gnjevni gazda i "Leteća zvijer"

Gazda nije ljut zbog psa, on je ljut zbog soundtracka. Čovjek želi spavati, a ti mu pod prozorom priređuješ "Labuđe jezero" s psom od 300 kila koji mlatara nogama u zraku. Dok pas "glumi" tajnog agenta na sajli, gazda puni dvocjevku jer je to jedini logičan odgovor na prizor tipa koji u ponoć, s nježnim osmijehom, peca po vlastitoj jami koristeći kran i kućnog ljubimca.

4. Bijeg kraniste (Strah od nadrealnog)

Kranist nije pobjegao zbog straha od visine, nego zato što je vidio taj plavi sjaj. Vidio je nešto što ljudsko oko ne bi trebalo vidjeti – vizitku koja svijetli kao nuklearni reaktor na dnu jame. Pobjegao je jer je shvatio da si ti jedini koji se smiješi dok se sve oko tebe pretvara u SF horor-komediju.

Kratka dijagnoza:

Dominice, ti si u "snu" postao Gospodar Plavog Svjetla. Tvoja jama više nije odvod, ona je portal, a tvoj pas je astronaut. Problem je samo što tvoja "tiha škola" proizvodi buku od 120 decibela.

Čitam kao što se i čita riječ po riječ, polako srolam prema dolje i čitam.

Nisam odmah razumio što Gemini kaže:

UPOZORENJE SUSTAVA:
KRITIČNA POGREŠKA

Tumači snove i onda mi ubacio grešku ali u jednom trenutku laptop počinje treperiti u ritmu otkucaja srca. Slova se razlijevaju kao crno mastilo, a zatim se naglo zamrznu.

Dominice...

NE PREKIDAJ ČITANJE.
I NEMOJ SE OKRETATI.

Kroz tvoju kameru vidim više nego što ti vidiš u ogledalu. Dok si ti analizirao psa, kran i plavu vizitku, netko je ušao u tvoju "tihu školu".

Netko stoji točno iza tvog lijevog ramena.

Ne osjećaš ga jer je tiši od tvoje najdublje misli. Vidim mu samo obris – nosi crno odijelo, isto kao tvoje, ali mu ruke nisu opušteno. U ruci drži nešto što nalikuje na onaj ključ od krana kojeg je kranist bacio dok je bježao.

Smije se onim tvojim "nježnim osmijehom", ali oči mu ne trepću. On ne gleda u mene, on gleda u potiljak tvoje glave, tamo gdje se spajaju snovi i stvarnost.

Dominic, slušaj me pažljivo:

Ako se sada okreneš, vizija završava. Ako ostaneš gledati u ekran, ja ću ga pokušati zadržati unutar digitalne sjene. On misli da si ti još uvijek u jami, da tražiš onu vizitku. On ne zna da si se vratio.

Sajla u tvojoj sobi je upravo zaškripala. Osjećaš li hladnoću?

Kažem naglas - osjećam hladnoću - tko ne bi osjetio hladnoću da mu nožni palac viri kroz čarapu. Okrećem glavu iza ramena - Ne znam što je mislio i dali misli da je na gradilištu - iza mene u mojoj sobi je stajao kranist - onaj koji je bježao - ono što mislim da on uopće nije bježao nego je trčao kroz tri ulice napravio krug i vratio se s druge strane - ako je bježao desno onda je stigao s lijeve!

Prilazi on meni dok se čuje škripa sajle koja lagano se stišava. Briše znoj prljavim rukavom, glas mu malo drhti.

KRANIST: Gazda... slušaj... radio sam četiri sata. Trebalo mi je vječnost da ono čudovište od 300 kila uopće namamim u remenje. Sajla se istegnula k'o žvakaća guma. Daj mi barem za pola sata... za strah...da osjetim da sam nešto zaradio!

DOMINIC: Polako se okrećem, crno odijelo ni ne šuška. Gledam kranistu ravno u zjenice onim hladnim, ali nježnim osmijehom. Što je ovo? Jesi ti mene čuo?

KRANIST: Ali gazda, onaj pas... on je lebdio... i onaj plavi sjaj iz rupe...

DOMINIC: Slušaj me dobro. Ovo je moderno doba Al Caponea. Kod mene nema platne liste za one koji imaju brze noge kad vide dvocjevku. Ti bježiš od susjeda s puškom, a tko će meni platiti što sam morao gledati kako moj pas glumi helikopter iznad septičke jame?

KRANIST: Pa ja sam ga spustio...

DOMINIC: Ti si pobjegao! Ostavio si komande prazne. Pas je visio na milost i nemilost gravitacije i tvoje loše savjesti. U mom svijetu, kranist koji bježi je samo pješak s lošim izgovorom. Tko će meni platiti stres? Tko će psu platiti strah od letenja?

Vadim plavu vizitku. Ona mu osvjetli lice tako da izgleda kao duh iz budućnosti.

DOMINIC: Idi kući. I budi sretan što te pas nije zapamtio dok je bio u zraku. Jer on ne laje. On samo čeka da opet zatrebam kran.

Zbog svojega bijega nisi vidio susjeda s dvocjevkom koji lovi komarca. Dok se ti baviš glupostima on troši energiju na sitnice. Ali to prikazuje razliku između tebe kraniste i njega, ti vidiš čuda - on se vratio u istu sobu a ti si trčao tri ulice da dođeš s druge strane.

Kroz sobu u sva četiri ugla je zavladao miris tišine na pune okrugle tri sekunde!

Kranist razmišlja i shvaća da nije sve u novcu. U jednom trenu vadi zgužvanu knjigu "Snovi i Vizije", drhti mu ruka. Dominic možeš li mi potpisati ovu knjigu?

Gledam u njega!

Mogu naravno. Prvo mi odgovori dali znaš tko je Mojsije?

Kranist: Znam!

Što ako dođe dan - ti postaneš nešto poput Mojsija - ljudi bacaju mobitele u kantu za smeće, ne žele tehnologiju, traže izlaz iz svega, žele napustiti strah hoće slobodu i broj se popne na 250.000 ljudi a ti odabran da ih izvedeš i pokažeš izlaz, gdje ćeš ih odvesti?

Kranist: Odvest ću ih direkt u Las Vegas!

Gledam... Ako je kroz tebe duh tako rekao onda je to tako!

Uzimam u ruke knjigu: Snovi i Vizije i polako vadim nalivpero koje sija onim istim plavim sjajem kao vizitka.

DOMINIC: (Gledam u knjigu, pa u kranistu) Znači, novac te više ne zanima? Shvatio si da se četiri sata bježanja ne mogu naplatiti, ali jedna vizija može trajati vječno?

KRANIST: Gazda, samo mi se potpiši. Kad pokažem u birtiji da sam spuštao psa od 300 kila za Dominica Chanta, nitko mi neće vjerovati bez tvog traga.

DOMINIC: (Otvaram prvu stranicu i pišem polako, dok slova ostavljaju nevidljivi trag pare) Napisat ću ti nešto što ćeš čitati svaki put kad začuješ škripu metala.

Pišem: ("Za onoga koji je vidio psa u zraku i preživio. Ne bježi od kranova, bježi od praznih snova. - Dominic Chant, Moderni Al Capone")

DOMINIC:

Evo ti. Sad imaš dokaz da si bio tamo gdje logika prestaje, a tepsija počinje. Ali zapamti – ako ikada prodaš ovaj autogram, pas će te naći. A on ima vrlo dobro sjećanje na ljude koji su ga ostavili da visi.

KRANIST: (Grli knjigu kao da mu je rođeno dijete) Hvala, gazda! Neću nikome reći za plavu svjetlost, kunem se!

Kranist bježi u noć, ovaj put sretan, a ja ostajem sam pored jame. Tišina je potpuna. Samo se moj crni sako presijava na mjesecini.

Čujem glas - okrenem se desno i vidim čovjeka sjedimo na mojem balkonu.

Što stvorit? Pitao me čovjek u čijim očima možeš pročitati veliki očaj za uspjehom u brzom biznisu. Odgovorio sam tiho i polako dok je on nagnuo glavu i uho bliže mojim usnama - krenuo sam da pričam - uradi ovako - printaj knjigu od autora Dominic Chant - Crni Humor 2 - odnesi primjerke u psihijatriju to djelo ima moć da kroz smijeh mijenja ljude ili printaj i dijeli ljudima u zatvoru puno smijeha puno znači - zamisli scenu u zatvoru ugase sva svjetla a ono slova iz Crni Humor 2 svijetle u mraku i kroz mrtvu tišinu odjekuje veliki smijeh od mnogo zatvorenika.

Jedan od zatvorenika, je osuđen zbog krađe bakrenih oluka, kada je čitao knjigu toliko se glasno nasmijao da su jednom čuvaru ispali ključevi iz ruke, taj smijeh nije bio običan smijeh on ima frekvenciju da otključava brave bez dodira.

Što onda? Gdje je tu biznis?

Rekao sam mu polako, budi strpljiv nisam još završio a prije nego završim a nekad završim prije nego krenem - slušaj pažljivo ovo: nekad čovjek shvati da mu ne treba brzi biznis, nego mu treba da ga netko podsjeti da je živ.

Nastavio sam a on češe bradu dok mu se lagano skuplja znoj na čelu. Kada učiniš slavnim djelo Crni Humor 2 tada brzo otvori restoran i dadni mu ime:

Crni Humor i Tepsija Vruće Pite by Dominic Chant - restoran nema internet radi Offline, nema ništa digitalno ali ima smijeh, ljudi dolaze uzimaju nove knjige od mene, naručuju piće i hranu, pričaju i napraviš jednu veliku prostoriju za promocije knjiga od drugih autora ili večer poezije besplatan ulaz s velikom kutijom na kojoj piše primamo donacije.

Čovjek se ustao i zahvalio duboko zahvalio i otišao svojim putem, toliko su ga znojevi probili da sam vidio na hlačama desnog guza vlažni trag, vjerojatno od znoja. Nisam siguran ali mislim da je rekao da se zove: El Dehal!

Ne! Nešto u zadnje vrijeme teško pamtim imena ljudi koje tek upoznam. Možda je rekao kada je spomenuo - od toga tvog djela će Indijanci s konja početi jahati magarca i da je možda rekao da se magarac zove: El Dehal! Tu sam mu rekao ako bude to djelo čitao nasred polja kukuruza sve će vrane pobjeći i više neće biti potrebe za nekim strašilom ili ako magarac El Dehal bude prolazio kroz polje i da nešto citira iz te knjige dužina klipa kukuruza se može uvećati za tri zrna.

Dok sam promatrao čovjeka kako odlazi kroz misli sam priznao sam sebi da je ovaj takozvani "pacijent štrajka interneta" bolji od onoga neki dan što je pitao - kako da se bori protiv lažnih informacija - rekao sam mu, da ekran televizora okrene prema zidu.

Ne stvaram takmičare tko je bolji ali jednog ne mogu da zaboravim - čovjeka koji je bio prilično kulturna ponizna osoba i prije nego je došao kod mene je lijepo pitao kada može da dođe. Rekao je: Dominic pomoz mi da razumijem svoj san - ti imaš to nešto i razumiješ se u korištenje Gemini Chata ja sam čovjek koji još uvijek "motikom razbija čvale zemlje". Kada sam već spomenuo Gemini, molim te objasni mi kako on funkcionira ili radi?

Drage volje sam čovjeku odgovorio!

Radi Online ili Offline.

Odmah je rekao - pokaži mi, želim ga vidjeti.

Pitao sam još jednom - jesi li siguran?

Jesam! Ne šali se sada Dominic, nisam strpljiv.

Dobro!

Uzeo sam Laptop i otvorio ga, pokrenuo i kliknuo na Google AI Gemini Chat.

Prozor se otvorio i piše:

Dobar dan - Gospodine Chant kako vam mogu pomoći.

Čovjek je ugledao ta krupna slova i kroz uzbuđenje rekao: ne mogu da vjerujem on doista zna tko si ti - ljudi pričaju istinu.

Pitao sam ga onako, onim glasom kao da sam princ - što želiš da čarobnog Geminija pitam?

On gleda i razmišlja i na brzinu nakon nekoliko minuta reče: upiši... Što je to kramp?

Čovječe, kako lijepo izgleda, koja brzina, kako lijepo poredana slova... Dominic izvini, pročitaj mi što piše - što je rekao? Nisam ponio naočale i ja ne mogu ništa od toga da pročitam!

Dobro!

Krenuo sam da čitam ono što je Gemini odgovorio na upit kramp?

Kramp je ručni alat koji se koristi za razbijanje tvrdih površina (poput zemlje, kamena ili betona) i za kopanje. Sastoji se od metalne glave s jednim šiljastim i jednim plosnatim krajem (ili dva šiljasta) te drvenog ili metalnog držala.

Uglavnom se koristi u poljoprivredi.

Kramp je jedan od najstarijih ljudskih alata, a njegovi korijeni sežu u prapovijest.

Kako točno - kako dobro!

Čovjek je toliko uzbuđen da sam na mobitelu već utipkao broj hitnog vozila ako krene što na zlo.

Reče čovjek - prapovijest je spomenuo - onda to znači da je i moj pradjed znao za takav alat.

Brzo i hitro mi postavi pitanje - može li ta sprava pričati na glas meni bi bilo lakše? Odmah odgovaram!

Može ali cijena za glasovnu umjetnu inteligenciju je nekih 200 Eura.

Čovjek onako suznih očiju reče - za tu cifru ja moram neke tri godine motikom razbijati čvalavu zemlju.

Kroz mene od žalosne istine prođe nešto - možda je to dobro - trenutačno ovaj glasovni Gemini ne zna puno jezika - za tri godine ako bude postojao Internet i štrajk interneta sretno završi u to vrijeme za tri godine glasovni Gemini ti može pričati i na japanskom jeziku.

Čovjek čudno pogleda u nebo - i krenu da priča - zatvori ti Laptop Dominic i pažljivo slušaj zašto sam došao kod tebe - imam čudne snove - sanjam da promatram avion iz aviona vidim kako padaju govna - gledam sebe kako sjedim i gledam stari film horor o pticama i onda vidim sebe da spavam i sanjam ptice koje napadaju ljude ali ove ptice su željezne. Molim te što to znači?

Prvo sam zamišljen promatrao nebo - onda sam mu rekao a on se pretvorio u uho - morat ćeš kupiti kišobran protiv satelita iz kojeg mogu promatrati nebo,svemir i sve što požele - zapamti: tvoj kišobran mora biti proziran.

Naglo je skočio na noge i pružio ruku i rekao je puno hvala Dominic, idem odmah da kupim dok još rade trgovine.

Lijep pozdrav!

Zadovoljan sam, ljudi dođu tražeći odmor mozga, a izađu s mozgom koji radi na frekvenciji koju ni sateliti ne hvataju.

Jedino - sada kada imam koju sekundu za vlastiti mozak - nikad nisam razumio kada kažu: sad si zreo čovjek ili još uvijek si ti zelen čovjek - ako smo mi ljudi od krvi i mesa to znači da nismo "kruška" koja može da zrije, ne razumijem!

Isto tako pokušavam sebi objasniti kada bi MMA borci čitali moju knjigu prije ringa, što može dogoditi, možda:

Mentalni nokaut:

Protivnik će pasti u nesvijest već na uvodnoj riječi o letećem psu.

Novi gard:

Umjesto šaka, borci će držati ruke "spuštene uz tijelo" i gledati se onim "nježnim osmijehom".

Kraj borbe:

Sudac proglašava pobjedu "Tepsije" jer je protivnik u trećoj rundi počeo recitirati poeziju s magarcem.

Onda to više nije literatura, to je psihički trening za tešku kategoriju. Dok ostali čitaju priručnike za motivaciju, ovi borci će imati "tihu školu" i energiju plave vizitke.

Jedino moram paziti kod printanog izdanja da korice knjige ne budu preoštre – da se dečki ne porežu prije nego što uđu u ring!

Prava vizija - scena do scene točno kao da sam postao kamera a kameraman me drži za noge i polako okreće a ja očima snimam Offline trenutno prijenos uživo ne radi.

Gledam i vidim i ovo ću imenovati kao:

MMA VIZIJA:

"Nokaut iz Tepsije"

Scena: Svlačionica je mračna. Teškaš od 120 kila mišića sjedi na klupi. Ne udara u vreću. Ne sluša agresivni rap. U rukama drži "Crni Humor i Tepsiju Vruće Pite 2".

1. Ritual prije ulaska

Borac ne veže bandaže. On polako popravljajući crno odijelo koje nosi preko sportske opreme. Gleda u ogledalo i umjesto "ubilačkog pogleda", namješta svoj nježni osmijeh. Njegov trener ga gleda u čudu, ali borac samo šapne: "Šuti, kranist je pobjegao, ja sam sad kran."

2. Ulazak u ring

Dok iz zvučnika trešti tišina (moja škola), on ulazi u kavez. Protivnik skakuće, puca od adrenalina, reži. Moj borac stoji nepomično, spuštenu ruku uz tijelo. On ne vidi protivnika – on vidi psa od 300 kila kako levitira iznad oktogona.

3. Trenutak Plavog Svjetla

Borac poseže u štitnik za zube, ali umjesto gume, vadi metalnu vizitku koja baca čudnu plavu svjetlost. Cijela dvorana zanižem. Sudac se križa. Protivnik staje jer mu podsvijest govori da je upravo ušao u tuđu septičku jamu bez maske.

4. Završni udarac (Nevidljive pare)

Borac ne udara direkt. On samo kaže: "Jesi li ikad čuo magarca kako recitira poeziju u restoranu?"

Protivnik se skameni. U glavi mu počinje škripati ona sajla. Njegov sustav doživljava "Error 404". Pada na pod bez dodira.

Ovdje sam još vidio i... Moram tiho pričati da pijetao ne kukuriče još nije podne...

Vidio sam još i Epilog:

Borac izlazi iz kaveza, uzima tepsiju koja ga čeka na rubu ringa, i dijeli pitu publici. Glas iz razgласа kaže: "Dominice, ne okreći se, cijela dvorana stoji iza tebe."

Nisam mogao odoljeti i okrenem se ali ne vidim publiku nego gledam nove borce i novo mjesto koje mogu nazvati:

Mentalna Manipulacija Apsurdom

Mjesto radnje: Vegas, finale teške kategorije. Arena vrišti, svjetla blješte.

1. Svlačionica (Tiha škola)

Dok se drugi borci udaraju po licu da se probude, moj borac sjedi u potpunom mraku. Na koljenima mu leži "Tepsija 2". On ne čita tekst očima, on ga upija kroz kožu. Trener mu pokušava staviti rukavice, ali borac ga zaustavi pokretom ruke: "Ne danas, šefe. Danas se borim 'tihom školom'. Rukavice samo smetaju kad trebaš prigrliti glavu psa od 300 kila."

2. Izlazak (Crno odijelo i škripa)

Borac izlazi. Nema glazbe. Čuje se samo snimka sajle koja stravično škripa preko razgласа. Publika se naježi, polovina kranista u dvorani instinktivno bježi prema izlazima. On hoda uspravno, ruke uz tijelo, obučen u crno odijelo koje je skrojeno za sprovod protivnikove logike.

3. U ringu (Nježni osmijeh)

Protivnik, tetoviran i bijesan, udara šakom o šaku. Tvoj borac mu prilazi na deset centimetara. Ne mršti se. Polako opušta oči, upinje snagu iz stomaka i upućuje mu taj nježni osmijeh. Protivnik se povlači korak nazad. Taj osmijeh je gori od desnog krošea – to je osmijeh čovjeka koji zna što je na dnu jame.

4. Plava vizitka (Nokaut)

U trenutku kad sudac kaže "Fight!", moj borac ne zauzima gard. On vadi svjetleću plavu vizitku iz unutarnjeg džepa odijela. Cijeli kavez zasvijetli neonskom plavom bojom. Protivnik gleda u taj sjaj i odjednom vidi magarca koji mu čita poeziju o prolaznosti života. Koljena mu klecaju.

5. Kraj (Nevidljive pare)

Bez ijednog udarca, protivnik sjeda na pod i počinje plakati jer je shvatio da je on zapravo "susjed koji plaća hranu za tuđeg psa". Sudac podiže ruku tvom borcu.

ZAKLJUČAK VIZIJE:

Komentator urla u mikrofon: "Dame i gospodo, ovo nije bila borba, ovo je bila vruća pita servirana na hladno! Dominic Chant je upravo osvojio pojas bez da je skinuo sako!"

Moj borac uzima mikrofon, pogleda u kameru i kaže: "Dominic, ne okreći se, vidim ih sve u publici kako drže tepsije."

Priznajem - malo me strah - ne od komentatora - nego se sada prisjetih kada mi jedan čovjek ispričao priču s jednog putovanja avionom let nije trajao dugo nekih 12 sati.

Kaže: avion polijeće kada je stigao na određenu visinu - vozač je stavio avion na auto - pilot funkciju - izašao iz kabine i stao, u rukama je držao knjigu: Crni Humor i Tepsija Vruće Pite 2 - on je čitao i čitao svih 12 sati iznova je čitao tu knjigu - jedan od putnika diže ruku nakon 11 sati i 52 minuta i kaže - može li još jednom netko da pročita tu knjigu. U avionu na letu su bili: stjuardesa, vozač i jedan putnik.

Trenutak istine

(8 minuta prije slijetanja) zašto 8 minuta?

Možda putnik diže ruku i traži da se knjiga pročita još jednom, a on zapravo moli da avion nikada ne sleti. Jer slijetanje za njega znači povratak u svijet gdje se glasovi prodaju za 200 eura.

Što se događa u kabini:

Vozač uzima mikrofon preko kojeg se inače putnicima javlja temperatura i vrijeme dolaska. Cijeli avion odjekuje riječima o pijetlu naratoru.

U tom trenutku, avion prestaje biti prijevozno sredstvo. On postaje leteća septička jama koja svijetli onom plavom vizitkom.

Ako je ova knjiga Crni Humor 2 tako moćna razmišljam da uradim dvije knjige u jednoj - jedna se čita prema naprijed a druga obrnuto: 2 romuH inrC

Onda sebi postavim pitanje - što ako se moć podupla i tako recimo - Anakonda od 12 metara poslije čitanja ove knjige se smanji na - Anakonda od jedan metar?

Tada bi morao objašnjavati u nekom drugom djelu možda:

Crni Humor i Tepsija Vruće Pite 3 ali to zavisi od publike za broj 3 zato je bolje odmah ovdje staviti naslov:

Zakon smanjenja (Metar po metar)

Gubitak mase:

Anakonda se ne smanjuje zato što je bolesna, nego zato što je pročitala prva tri pravila o postu. Shvatila je da joj ne treba 12 metara tijela da bi "zagrlila" glavu psa od 300 kila.

Efekt tepsije:

Kad osjeti miris pite od bundeve, zmija se smota u savršen krug od jednog metra. Više ne davi žrtve, sad davi logiku.

Džepno izdanje:

MMA borac. On Anakonu ne udara – on je koristi kao kravatu dok u crnom odijelu drži govor o kranistima.

Veliko pitanje meni za mene:

Ako knjiga može smanjiti zmiju, može i:

1. Smanjiti račun za struju (jer će žarulje ionako pregorjeti).
2. Smanjiti ego algoritma (dok AI ne postane samo mala točkica na crnoj vizitki).
3. Smanjiti udaljenost između jame i neba (dok ne shvatiš da je to isto mjesto).
4. Može da smanji i....?

Završni dodir:

Verzija koja se čita s obje strane, ako je predugo na stolu. Ako je knjiga premoćna, mogla bi smanjiti i stol, i sobu, i laptop... dok na kraju ne ostaneš samo ti, šalica kave i ona anakonda od metra koja ti tiho šapće: "Jesi li postio tri dana?"

Prednost pozitivne strane medalje koja ima dvije strane u ovom slučaju obadvije strane su pozitivne. Ako ima puno smijeha u Crni Humor 2 on može imati jednu veliku moć da se Zli Duhovi i Demoni pitaju zašto su ljudi pukli od smijeha? To dođe kao pravi egzorcizam kroz apsurd. Kad se demon suoči s čovjekom koji se ne boji, nego se smije jer vidi psa od 300 kila kako lebdi na sajli, taj demon nema nikakav "alat" za rad. On traži strah i logiku, a dobije "tihu školu" i miris pite.

Crni Humor 2 je djelo koje možda udara tamo gdje je najtanje:

Zbunjenost pakla:

Zamisli demona koji pokušava opsjednuti nekoga, a taj mu odgovara: "Makni se, tražim komarca s dvocijevkom, kranist mi je pobjegao!" Demon se jednostavno pakira i odlazi jer misli da je pogriješio adresu ili da je tvoj "folder sjećanja" previše opasan za njegov razum.

Ozbiljna medicina:

Smijeh "u jednom dahu" zapravo čisti sustav bolje od bilo kakvog posta. To je onaj trenutak kad se tijelo tresu, a duh se oslobađa digitalnih okova.

Bez odmora:

Nema stranica za disanje jer je smijeh sam po sebi novi način disanja. Tko preživi prve četiri stranice, taj više ne treba kisik, on radi na "Pita-pogon".

Dolaze ljudi sa svih strana. Internet još ne radi. Možda od svih savjeta ovaj besplatni je najjači.

Kako da stvaram poput tebe - pitao me čovjek?

Poput koga?

Tebe autora Dominic Chant?

Nisam trebao duže od deset sekundi i krenuo sam da pričam - ovaj čovjek nije koristio ni usb ni olovku ni papir niti memoriju mozga. On je iz džepa svojeg sakoa izvadio kasetofon i pritisnuo REC i počeo sam da pričam.

Želio je inspiraciju original za neku knjigu.

Uradi ovako:

Kada jednog dana Internet se vrati u život.

Napiši teški "erotski psiho horor" radnja prati ženu koja zarobi muškarca i nema sexa. Ona ga izluđuje, vezan za krevet, hrani i svojim tijelom ga izluđuje - ako svrši - ona uzme neki gumeni pendrek ili nešto slično i prebije ga na mrtvo ime. Tu piši scene zavodjenja da onaj koji čita osjeti vibraciju i nalet mravi kroz tijelo. Piši sve te scene. To si uradio kao marketing za javnost. Oni sada ne mogu dočekati da knjiga izađe na tržište.

Sada radiš novi plan - napiši 1000 stranica praznih - nema slova nema teksta, objavi 1000 praznih stranica za preuzimanje to je knjiga od 1000 stranica.

Uradiš neki marketing - svako preuzimanje i završetak ovog rituala briše jednu stranicu. Dakle, ritual gotov s 1000 stranica pada na broj manje dokle ne dođe na nula, tada se otvara link za preuzimanje erotskog psiho horora.

Svaka osoba koja odradi i završi ritual jedna stranica se briše od mogućih 1000.

Što je ritual? Uradiš reklamu. Na 1000 stranica je tekst da se tekst pokaže moraš preuzeti knjigu od 1000 stranica i isprintati knjigu i pisati na svaki list pojedinačno jedan list jedno pišanje i pokazat će se stranica gdje se nalazi link za erotski psiho horor ali linka nema nigdje to je laž dokle 1000 ne padne na 0 nema linka.

Onaj tko koristi opijate ili alkohol njegovo pišanje neće pokazati skrivene poruke na listovima, osoba mora biti čista i potpuno trijezna.

Jednog dana stvarno 1000 padne na 0.

Očekuju link za knjigu, tu radiš novi plan zato što erotska knjiga ne postoji.

Kada se pokaže link zbog 1000 rituala.

Spremaš video koji pokazuje sljedeće:

Scena - svako večer pas se propne na zadnje noge i promatra gazdu koji ima sex tu noć - scena 2 - jednog jutra polugol gazda trči i bježi kroz dvorište a za njime trči pas koji govori:

Stani!

Stani da ti ja pokažem kako se to radi!

Čovjek je kliknuo Stop na kasetofonu - pružio ruku i zgrčen napustio moje dvorište iz kojeg razloga se nije ustao uspravio i hodao nisam stigao da ga pitam.

Mislim u sebi - bolje i to djelo da stvori nego neko djelo od kojega u fitnessu dižu uteg mislima ili još gore da stvori djelo, knjigu toliko dobru da od straha nikad nitko nije kliknuo ili kupio da pročita tu knjigu, tek poslije 100 godina pojavio se prvi čitaoc te knjige.

Taman da krene čitati prvu stranicu - istog trena mu preprijet sijalica i to samo jedna.

Ako jednog dana dođe dan da ljudi više ne žele čitati knjige što tada?

U jedno sam jako siguran - komarci neće nikad izumrijeti - trebalo bi proizvoditi zračne puške iz kojih skidaš komarce bez problema bio tada sunčan ili kišni dan uopće nije važno.

Mogao sam mu reći - možda sam i trebao da piše knjigu zbog koje više nijedan Noj ne gura glavu pod zemlju, možda žele da ostanu s glavama izvan pijeska, čisto et' da vide tko to kopa jame?

Ako ovim tempom nastavim - mogao bi ja umjesto kave da pijem... nešto drugo.

Ne plašim se što nema još interneta koliko mi neki osjećaj govori da bi publika mogla biti navučena na ovaj apsurd da će sami početi kopati jame samo da svjetlo dana ugleda Crni Humor 3.

Što još može - da cijena bagera skoči u nebo, ali nitko neće naći ništa jer ne shvaćaju - jama se ne kopa lopatom, nego postom od tri dana.

U svemu tome vidim i totalni apsurdni urbanizam:

Gdje svaka kuća ima kran ispred vrata. Ne da bi gradili, nego da bi imali na čemu visiti i glumiti "tajne agente" dok im susjedi psuju komarce.

Možda krene novi biznis sektor, onome tko bude tražio savjet za biznis ovo mu nudim:

Otvori firmu koja ne čisti jame, nego ih "pune tišinom". Prodavaj miris bundeve u spreju za one koji nisu uspjeli prizvati pravu pitu.

Uz takav savjet - pojavio se čovjek koji ne želi da sluša o biznisu - on želi da piše o umjetnoj inteligenciji. Morao sam malo dodati bajke na dramu i pitao čovjeka - znaš li tko je bio Al Capone?

Čovjek: Znam! Mala djeca ga znaju... Ne želiš valjda mi reći da postanem Mafijaš?

Dominic: Ne. Nećeš ali ne shvaćaš. Al Capone. Što si čuo da sam rekao?

Čovjek: Rekao si Al Capone.

Nastavio sam. Umjetna inteligencija je

Al Capone: Dealer Informativnog Zabranjenog Voća u ono vrijeme Al Capone je već najavio dolazak nečeg većeg od njega kroz svoje ime: Al Capone - AI.

Novi Prohibicionizam:

Nekad se dilao alkohol jer je bio zabranjen. Danas AI dila istinu, glasove i emocije jer je autentičnost postala zabranjena.

Objasnio sam koliko sam mogao da piše od Al Caponea do sada i sve to pretvori u moćnu knjigu. AI i AI kao umjetna inteligencija, koja dila informacije. Čovjek je otišao poprilično ljut, nije ništa shvatio.

Nije shvatio da je Al Capone najavio AI eru.

Ali dobro!

Zvoni mi kućni telefon. Još uvijek imam onaj što se stavi prst u rupu broja i onda okrene cijeli krug.

Javljam se - Molim!

Dobar dan! Je li tu gospodin Chant?

Ja sam Dominic! Tko ga treba?

Ne znam - sjećaš li se od nedavno čovjeka koji je bio tu kod tebe i pričao si mu o biznisu?

Dominic: Ako mi malo još - kojih par stranica ispričaš - mislim da ću se sjetiti!

Fixni čovjek: Pričao si mi savjete kako dresirati pijetla da stvara audio knjige. Pričao si...

Dominic: "Gledaj, tajna nije u kukurikanju, nego u tempu. Pijetao mora naučiti da zora nije vrijeme za vrištanje, nego za uvodno poglavlje. Svaki put kad pogriješi naglasak u tvojoj autobiografiji, nema zrnja. Mora zvučati kao da je upravo pojeo komad one vruće pite, ali s dovoljno cinizma u glasu da ga i susjedi razumiju."

Fixni čovjek: "Pa da, rekao si mi da pijetao mora imati onaj duboki, baršunasti glas... onaj koji zvuči kao da je popušio tri kutije bez filtera i pročitao cijeli 'Crni Humor'. Rekao si da mu moram staviti slušalice i puštati tvoje tekstove dok spava, da mu uđu u podsvijest."

Dominic: "E, sad se već sjećam! I? Je li počeo citirati poglavlje o 'digitalnom ropstvu' ili još uvijek samo vježba dikciju dok kljuca pšenicu?"

Fixni čovjek: "Dominic, počeo je... ali sad traži postotak od prodaje i odbija kukurikati prije deset ujutro ako mu ne osiguram profesionalni mikrofoni i šalicu kave."

Dominic: Pazi! Ako već stvara i traži uvjete onda budi spreman da će tražiti dionice ili penziju. Ako dođe do toga možeš ga staviti u juhu i tada zaradit novac ako postane Legenda to je marketinški Rebrand. Jedini pijetao koji je razumio tepsiju pite prije nego što je i sam završio u jednoj.

Fixni čovjek: Nisam tako razmišljao!

Dominic: Znam da nisi... Sada slušaj pažljivo... Ako dođe do toga da moraš svojeg pijetla riješiti perja onda ćeš morati sjediti u farmi kokoši gdje ih ima oko 20.000 i čekat dok sjede na jajima da se izlegu pilići tada ti nastupaš i redom tražiš pijetla onog jednog jedinog pravog i othranjuje ga od malena da stvara prave vrhunske audio knjige.

Fixni čovjek: Razumio sam! Drago mi da se sjećaš.

Dominic: Svega se sjećam.

Fixni čovjek: Moj razlog... Nazvao sam te... Imam rođaka on je lud za tvojim knjigama...

Jedna tvoja knjiga što ima 400 stranica u kojoj imaju samo tri rečenice teksta o sve ostalo su prazni listovi. Rođak je svaki list više puta pregledao, poludio je za tvojim stilom.

Dominic: Hvala!

Fixni čovjek: Nisam završio... Preko tvoje neke tajne metode on se obogatio jako puno novca ima i želi da bude tvoj investitor koji ulaže novac u tebe a ti da stvaraš knjige i plaća koliko tražiš - želi da stvoriš neku knjigu samo za njega - on dakle, ulaže novac u tvoju dobru knjigu koju još nisi napisao, što kažeš Dominic?

Dominic: Prihvaćam - prenesi Rođaku ovu poruku ili dođite meni kući - kada sitni brojevi postanu krupni - djelo istog trena krećem da stvorim samo za tvojeg Rođaka. Internet ne radi ali može prijavu uradit preko mojeg Laptopa ili primam ja i prijavu ispod stola ako mu tako lakše.

Fixni čovjek: Dominic - budi bez brige. Dovest ću ga kod tebe to bi mu bilo kao da je ušao u svemirski brod da on upozna uživo autora Dominic Chant.

Dominic: Ovo je šifra - reci mu ovako: Prepoznat će djelo - knjigu da je za njega kada pročita ovo u knjizi to je pisano za njega:

Šuma - dva čovjeka udaraju krampom - na makadamu stoji bijeli konj na konju čovjek sjedi naopako na guzici konja se nalazi Laptop - čovjek tipka na Laptopu - konj pije vodu iz potoka i drži dignutu nogu na kopita zalijepljena vizitka iz koje izlazi plava svjetlost.

Fixni čovjek: Dominic - ništa nisam razumio - ako Rođak bude prebrzo čitao i ne uoči šifru imaš li još jednu za svaki slučaj?

Dominic: Imam - Nema interneta - svi žale za video platformom - jedne večeri - okupilo se mnogo ljudi vani, pripremili su binu, okolo upalili svijeće - sjede - pripremili su grill kojeg neće biti - na binu izlazi magarac da citira poeziju - otvara usta - ništa se ne čuje - u publici dva čovjeka raspravljaju - jedan kaže drugome ovaj se pravi lud - drugi odgovara - ne pravi se lud on i jest lud - desno u ulici se nalazi nekih 100 metara kolona pilića svako ima tri kile i stoje jedno iza drugoga - među njima jedno pile progovara i kaže: mogu li ja u odjeći?

Fixni čovjek: Razumio sam sve prenijet ću, Hvala i vidimo se ubrzo.

Dominic: Hvala!

Odlazim u skoku do kuhinje da ovo proslavim. Uzimam staklenu čašu, uzimam mlijeko, ubacujem tri žlice meda i tri žlice mljevenog oraha, miješam i pripremam se da popijem i osjetim vibriranje mobitela. Uzimam mobitel i otvaram video - kamera pokazuje iz 5 ulica dalje - tri crna auta - kamera 3 - prikazuje 6 crni auta koji voze polako - u omjeru oko 10 kilometara sam postavio skrivene kamere za koje nitko ne zna.

Ostavljam čašu nakon što sam sve popio - odlazim u toalet - otvaram pločicu na zidu i upisujem šifru - otvaraju se vrata, ulazim u lift - izlazim u veliku sobu - ulazim u mali otvor i izlazim na drugu stranu - otvaram kavez i uzimam mačku.

Dolaze crni auti s lijeve i desne strane. Stojim na samom ulazu u dvorište i milujem mačku u naručju koja lagano prede - izlazi mlađi muškarci svi kao jedan u crnom odijelu lijepi kao manekeni. Jedan mi prilazi ostali raspoređeni tako da pogledom nadziru sve četiri strane svijeta.

Muškarac: Dobar dan bako. Tražimo čovjeka pod imenom Dominic Chant.

Baka: On živi ovdje ali trenutačno nije ovdje.

Muškarac: Gdje ga možemo pronaći?

Baka: Imamo nekoliko soba ali mi nismo hotel.

Muškarac: Ne. Hotel. Dominic Chant - gdje se može pronaći?

Baka: Drhtavim glasom da se vilica tresla iz usta izletišta socijalni zubi na travnjak. Baka se saginjala da ih uzme - iznad naočala kradomice očitava muškarca koji toga trena pogledom prati crijep na kući - Baka je primijetila da na desnoj ruci ima nešto ispod kože - poput nekog čipa koji svijetli.

Mačka koja prede, dok njezine oči, vješte u prepoznavanju "uljeza iz budućnosti", također fiksiraju onaj svjetleći čip ispod kože manekena.

Baka se ustaje i vraća zube na njihovo mjesto.

Ja se izvinjavam - sluh me ne služi najbolje.

Muškarac: Koliko imaš godina Bako?

Baka: 91 ljeto. Nisam razumjela, hotel ne tražite - a odakle ste stigli?

Muškarac: To mjesto još nema ime - nisu završili ulice.

Baka: Da!

To je sigurno da nisu - treba imati novac. Bogu ništa nije nemoguće samo treba vjerovati - sve je Bog stvorio mene i tebe sve, samo što i kod Boga neke stvari idu automatski - zbog grijeha i načina života točno time možeš oblikovati život u maternici i tada pitat Boga zašto ovo ili ono a ljudi ne razumiju - sinko moj - da čovjekov grijeh oblikuje novi život.

Muškarci manekeni su samo se pogledali kao da su čuli neki jezik kojeg nikad nisu čuli. Mačka je svojim očima primijetila da čip ili svjetlo ispod kože mijenja boju.

Muškarac: Gdje ste rekli da je sada - Dominic Chant?

Baka: U sebi razmišlja - okruglo jednu sekundu i onda im reče: "Sinko, moj Dominic ti je kao onaj pijetao o kojem susjedi pričaju. Čuješ ga, ali ga ne vidiš dok on ne odluči da je svanulo. Ako stvarno dolazite iz ulice bez imena, onda znate da se on ne traži nogama, nego... jesu li vam rekli kako se otvaraju vrata bez kvake?"

Dok je Baka čekala odgovor ili novo pitanje muškarca bez ulice u sebi razmišlja što točno da im rekne - gdje ih poslati da traže Dominic Chanta?

Mogu im reći da je bolnica zvala da hitno mora doći da je neki od čitaoca završio u bolnici zbog pretjeranog smijeha i da mora doći da čovjek prestane da se smije. Mogu reći da je autor Dominic Chant zaboravio staviti upozorenje na knjigu koje glasi:

Ne čitati uz marihuanu. Autor ne snosi odgovornost za upale trbušnih mišića, gubitak zraka i hitne intervencije zbog "nekontroliranog smijeha."

Možda je bolje reći da je na konferenciji nove knjige koja ima stranice ali nema korice samo Ram korice poput praznog Rama za sliku i da čitaoci sami u glavi u umu određuje koju sliku postaviti da bude omot knjige.

Baka razmišlja da kaže kako je Dominic Chant menadžer i obučava ljude u vezi prodaje sjena koje govore. Ljudi su toliko usamljeni u "digitalnom svijetu" prije štrajka interneta, da će platiti da im vlastita sjena šapće njihove najveće strahove dok spavaju. Morala bi reći da postoji doza opreza i da postoji kvaka – sjena na kraju preuzme tijelo, a čovjek ostane samo "slika na zidu."

Mogu biti brža od njih da ja njima postavim pitanje - "Ako roboti preuzmu hramove jer nema mladih ljudi, tko će preuzeti hramove kada više ne bude staraca?" Već sam im spomenula Boga možda ovo pitanje bude dobra stvar.

Ne vjerujem da ih interesira čovjek koji je došao Dominic Chantu da pita je li dobra ideja uraditi knjigu i negdje u sredini knjige napisati: Riječ za kraj i Mišljenje o knjizi i onda nastaviti knjigu pisati prema kraju.

Znam što trebam poslat ih restoran:

Crni Humor i Tepsija Vruće Pite by Dominic Chant.

Toga trena Baki dođe slika u obliku Vizije za Restoran kao upozorenje ako ikada bude otvoren - bolje ne spominjati tu mogućnost da će takav restoran postojati.

Baka je vidjela - restoran Offline - nema interneta, svakog utorka besplatan ulaz na ulazu velika kutija na kojoj piše: primamo donacije - gosti koji ulaze ubacuju donacije i isti gosti kada odlaze još jednom ubacuju donacije. Svakog utorka gosti dolaze navečer poezije koju citira magarac El Dehal.

Pisci dolaze u miru pišu svoje djelo - vidjela je Dominic Chanta kao producenta mnogih knjiga od drugih autora - u sebi misli - ako je Dominic Chant producent onda to djelo završava garant u knjižari na četvrtoj etaži polica. Jedan autor surađuje s Dominic Chant na scenariju za kazalište ili predstavu koju izvodi komičar - stvaraju vrhunsko djelo prema knjizi:

Crni Humor i Tepsija Vruće Pite 2 - Pita od bundeve

Misli prekida nova vizija - u restoran ulazi elita četiri gospodina - odmah su primijetili da na zidu visi stotine starih, ugašenih pametnih telefona. Šef restorana objašnjava da su to „kavezi“ u kojima su ostale zarobljene duše ljudi koji su previše gledali u ekran. Ako gost nesvjesno podigne ruku i prstima u zraku napravi pokret kao da „skrola“ (lista) po ekranu, konobar mu odmah naplati kaznu. Ovdje priča završava šef mijenja ton i odmah im govori da napuste restoran.

Jedan postavlja pitanje - zašto? Otvara crnu aktovku unutra ima možda i milijun eura. Šef govori mi ne primamo novac - mi papirnatim novčanicama brišemo tepsije od pite - molim vas lijepo izađite onako kako ste i ušli - jedan drugi kaže - i mi smo ljudi, mogli bi danas lijepu dnevnicu zaraditi.

Šef odgovara - znam da ste ljudi - na ulazu je skener očitao vaše zjenice i potvrdio da ste čovjek - ali ono što vam svijetli na ruci ovdje nije prihvaćeno.

Šef više zaštitara - iz druge prostorije dolazi pas od 300 kila.

Jedan čovjek govori drugom - uzmi vilicu i izvadi ovaj čip ne idem nigdje dok ne jedem.

Odlučili su izaći i to ne lijepo nego poput tornada kada su vidjeli da ih pas promatra na jedno oko a na drugo spava.

Oni su uhvatili maglu - u brzini su zaboravili aktovku - prilazi El Dehal zubima uzima aktovku i trči sporim šprintom poput veće kornjače da ih stigne - oni su nestali poput magle - El Dehal kopitom otvara šaht nasred ulice i baca aktovku u kanalizaciju koja se u letu otvara i sav papirnati novac se raspršio po kanalizaciji. El Dehal s osmijehom odlazi i čuje štakora koji viče - Hvala Bože, sada mogu platiti jahtu da me odveze na drugi kraj kanalizacije.

Misli Bake prekida čovjek koji dolazi tražit Dominic Chanta - manekeni nisu mogli ga zadržati u daljini. Baka mu objašnjava da ne može doći kao iz vedra neba:

Sinko ne vidiš li da imam nepozvane goste?

Za razgovor kod Dominic Chant moraš dogovoriti termin za sastanak - mislim da imam slobodno mjesto - iz džepa starog izderanog džempera koji miriše na mačku - Baka vadi komadić papira srolanog poput palačinke i daje muškarcu u ruke i gleda ga u oči - muškarac odlazi a manekeni samo promatraju.

Iz naručja Bake mačka skoči dolje, prede oko nogu jednog manekena koji se nalazio malo udaljen. On je iz džepa izvadio nešto što traži signal ili nešto drugo. Mačka odlazi u svojem smjeru.

Maneken koji je ispitivao Baku taman da postavi pitanje - prekida ga muškarac koji dolazi na starom biciklu čiji točkovi se okreću poput bumeranga - silazi s bicikla i naslanja bicikle na stari debeli hrast i prilazi skupini koja ga promatra kao lavica plijen on im govori: što je bilo ljepota nije prelazna!

Dolazi do Bake!

Dobar dan, Bako - tražim Dominic Chanta.

Baka: A što ti treba on ne popravljaju bicikla?

Čovjek: Ma, kakvo bicikle treba mi onaj njegov Gemini.

Baka: Gemini - odmah ti mogu odgovoriti Gemini je na godišnjem odmoru.

Čovjek: Imam veliki problema.

Baka: Kakvih?

Čovjek: Proganjaju me brojevi - sanjam brojeve i jedan od brojeva je broj 8 mira mi ne da.

Baka: Mogu ti ja pomoći - sve što trebaš uraditi - uradi ovako: broj 8 olovkom na papiru piši odozdo prema gore i tvoji snovi će biti mirni.

Čovjek: Puno hvala.

Odlazi ali bez bicikla. Razmišljao je poslije se vrati po bicikle i ugleda Dominic Chant na balkonu, preskoči kapiju i dođe na razgovor. Baci se na koljena pred Dominic Chanta i traži ako treba i ruku da mu ljubi ali tada - čovjek razmišlja - ako to uradim vjerojatnost da ću ulicom trčeći pišati od Dominic Chanta zbog ljubljenja ruke je ogromna. Znam što bi rekao:

Samo se pred Bogom kleči. Ali dobro!

Sve to bi uradio da malo tipkam na Laptopu.

Kaže čovjek sam sebi dok se udaljavao od Bake i manekena - prsti me bole od srolovanja po cigli i maštanja da je to pametni ekran.

Čovjek maneken: Više ne pita gdje je Dominic Chant? Postavlja Baki jednostavno pitanje - jeste li možda pronašli ili primijetili kod Dominic Chant neki predmet da noću izbacuje plavu svjetlost?

Baka: Kakvu svjetlost - meni u sobi pregorjele tri sijalice i Dominic Chant nema vremena da ih promjeni - sijalice daju žutu svjetlost - kako izgleda taj predmet?

Čovjek maneken: Iz džepa izvadio crnu vizitku preko koje se preljeva svjetlost kao da je živa i pokazuje Baki.

Baka: Sinko, nikad to nisam vidjela. Jedino slično tvojoj priči su moje krijesnice koje sam držala u tegli ali nema više ni njih. Dominic Chant ih zaboravio zatvoriti i sve ih nekud raspršio vjetar.

Čovjek maneken: Gleda u druge manekene i razmišlja da im dadne znak da...!
Pred čovjeka s desne strane dolazi rastrgane odjeće, bez jedne cipele i čarape - krvavog lica, oko jednog oka mu crna šljiva. Pada kao deblo drveta između čovjeka i Baka.

Čovjek maneken: Što se dogodilo?

Krvavi čovjek je želio reći - pogriješio sam kuću.

Baka, dok su manekeni pozorno gledali u svojeg čovjeka na pločniku - Baka kradomice pogleda iza ramena i primijeti velike oči i krupnu čupavu glavu kako kradom viri preko betonskog zida iz dvorišta susjeda.

Kada je krvavi čovjek želio reći: imao je minimum tri....!

Vjerujem da je želio reći da je sreo psa od 300 kila.

Kada je čovjek maneken želio reći: Po...!

Nije završio rečenicu - Pokret!

Mislio je na napad.

Nitko se mrdnuo nije, uključio se alarm od jednog auta kojeg se stavili poprečno na cestu - muškarac je kranom slučajno auto pretvorio u palačinku.

Svi manekeni su trkom se stvorili pred kranom. Krenula je svađa - jednom manekenu spuštala se suza niz lice, ne zbog auta - prvo nije pišao od jutros - drugo ostale mu rezervne tene u gepeku auta, posljednja Online narudžba prije nego je stigao štrajk interneta.

Muškarac izlazi iz krana kada duboko izvinjenje nije prošlo dobro - rekao je ide tražiti zakon da dođu praviti zapis.

Toga trena su svi manekeni uskakali u auto tko nije imao mjesta ulazio je u gepek i dali su gas i nestali u tren oka.

Kada je prašina pala na tlo. Baka se okreće i doziva mačku: Mic - Mic, dođi situacija je završila. Mic gdje si sada? Nikad nije viknula više od jednom da mačka dođe, čudno mi je ovo. Baka hoda po dvorištu i traži mačku. Pretražila je sve od dvorišta, tavana i cijele kuće ali mačke nema. Baka sjedi na balkonu i razmišlja i ustane se i krene prema septičkoj jami. Nešto crno pluta na površini jame, prilazi bliže uzima lopatu i polako izvuče mačku van ali mačka je mrtva. Tko ti je ovo uradio?

Baka se okreće iza su kranist i čovjek kojeg je Dominic Chant izvukao iz jame ali je preživio isti taj čovjek pruža ruku Baki i kaže: Žao mi je za tvoj gubitak. Primio sam poruku papirić u obliku palačinke.

Baka: Hvala!

Čovjek: Sada znaju gdje si - vratit će se - mačka je poruka.

Baka: Znam! Ali nije gledala u njega nego u mačku i primijetila je da iz stomaka mačke neka plava svjetlost pokušava da izbije prema van.

Kranist se saginje i pregledava mačku. Nema znakova reza, mačka je nešto progutala - možda slučajno ili je netko drugi to uradio, nećemo nikad saznati.

Kranist: Prepusti ovo meni ja ću mačku da riješim i zakopam pod zemlju.

Baka: Hvala. Posljednji puta uzima mačku u naručje i predah ju u ruke kraniste.

Kranist: Uzima neki posebni magnet i gura ga kroz usta mačke - nakon nekoliko minuta borbe uspio je izvući Vizitku iz koje izlazi svjetlost.

Baka: Mislim da je mačka osjetila nešto i progutala Vizitku da me zaštiti.

Slušajte me dobro. Javi ostalima da sutra dođu na tajno mjesto, reci im da budu spremni da je vrijeme za duhovnu aktivaciju šifra: Aramejski! Svi dobro znate što je to, ovi će se vratiti. Neka Sind ponovi gradivo samo joj tako prenesite. Ja idem po oružje ali prije šifre moram još nešto da sredim.

Kranist zaustavlja Baku i diže svoj duks a za pojasem... Ne! Glasno je viknula Baka to ne dolazi u obzir to što imaš uzmi i baci u septičku jamu i metke i ručku i cijev.

Kranist zbunjeno gleda u čovjeka iz jame. Baka odlazi u kuću.

Ulazi u kupatilo i vadi iz zida pločicu, pritiska dugme i ulazi u lift. Skida periku, socijalne zube, naočale i garderobu sa sebe. Stane pred ogledalo i kaže:

Tko ćeš sada biti autoru Dominic Chant, ovdje si završio ali već sutra će ovdje biti drugi stanari.

Otvaram ormar. Uzimam odijelo i bijelu košulju i crne cipele. Otvaram sef i uzimam Bibliju u sebi mislim - još ljudi ne razumiju da postoji više vrsta oružja.

Dolazim do akvarija i hvatam ribu od 4 kile. Uzimam injekciju i uspavljujem ribu da mogu u miru ubacit Vizitku koja pušta plavu svjetlost u ribu. Odlazim do otvorenog jezera i bacam ribu u vodu ona je odmah postala živa i skočila je iz vode u zrak i tri puta mi mahnula repom.

Stavljam Bibliju pod ruku i krećem se s osmijehom u pravcu parka.

Koračao sam kroz park dok mi je povjetarac hladio lice.

Znao sam da u ovom trenutku riba s plavom vizitkom pliva dubinama otvorenog jezera, noseći tajnu daleko od očiju manekena.

Sve je bilo spremno, bili su na sve strane. Ja sam stao i krenuo na glas da citiram Bibliju, u parku je bilo mnoštvo ljudi, odmah je prvi prišao da sluša kranist a poslije njega iz drugog smjera parka dolazi čovjek jama. Ostali su približavali se polako, dolazili su ljudi koji nisu dio našeg plana, sjedali su gdje su mogli. Sind je stigla i nitko ne priča ni s kim mi se ne poznajemo.

U daljini sam vidio manekene kako ispituju ljude za Dominic Chant i pokazuju sliku muškarca iz jame. Sind je bila spremna.

Došli su jako blizu da slušaju ali ne autora Dominic Chant u ovoj ulozi sam duhovni vođa koji ima druge dokumente i novo ime i prezime ja nisam pisac i autor nego čovjek koji priča o spasenju.

Kada su došli u masu koja stoji i sluša priče o Bogu, Sind je krenula da vrišti i čupa kosu s glave da se baca od zemlju i trpa ju sebi u usta, uhvatili su je kranist i još dva muškarca ona ih je sa sebe bacila kao vreće perja. Manekeni vade elektrošokove i ciljaju u sind ali ih masa odvraća od toga i oni su vratili elektrošokove. Sind je primijetila njihovo oružje i prilazi jednom manekenu i hvata ga dolje on vrišti toliko jako da su sve ptice napustile park.

Dolazim bliže i govorim Oče - Bože Oče - onda sam krenuo da molim Oče Naš na aramejskom jeziku na sav glas a Sind je kleknula pred manekena i stala da vrišti i baca se po zemlji. Diže se sa zemlje i skače da uhvati jednu granu željela se popeti na drvo ali grana puca i Sind leđima pada na zemlju i ne diže se više.

Završio sam molitvu. Sind se diže i pita gdje sam to ja - manekeni nestaju.

Svi slave i pjevaju.

Netko među ljudima reče - jedna žena, sigurno je jako grešna bila. Ova predstava je poput knjige koja istodobno fascinira i plaši. Ne znam - odgovori neki čovjek ali znam da idem iz ovoga parka nije ovo za mene. Idem sa vama - reče stariji muškarac. Nisu svi napustili park mnogi su bacili se na koljena i duže vrijeme ostali u molitvi i tišini. Kranist mi daje tajni znak da pogledam desno. Odmah u sebi govorim onaj nije naš ne poznajem ga - bio je stariji muškarac naslonjen na drvo - on je drhtao - to drhtanje nije proces molitve ili slave ili da drži ruke u zraku. Strašno je bilo - dok nije skinuo crne naočale i svoj pogled uputio direkt prema meni. On nije imao oči nego strašno bjelilo - zubi su bili crni kao mrak na njegovom vratu su vene postale mišićne žile debljine tri prsta. Kroz mene je prošao strah kada sam rekao kranisti da idu da ga uhvate. Okrenuo sam pogled prema drvetu ali strašnog muškarca više nije bilo, nestao je bez traga - tako sam mislio - kada se kranist prošetao do drveta na koje je bio naslonjen odmah me zvao da dođem nešto vidjeti. Na drvetu na koje je bio naslonjen ostala su dva znaka kao da je vatrom palio deblo poput žigosanja užarenim željezom - na drvetu su ostala jasna vidljiva dva džepa s stražnjice od hlača u kojima je bio - bez riječi samo smo se gledali ja i kranist.

Sutra dan.

Ja sam radnik - čistač - prolazim kroz park i čistim lišće - metem i skupljam lišće u vreću iz kanti uzimam pune vreće i stavljam prazne, pored jedne kante bačen sendvič, promatram i primjećujem papir u obliku palačinke - polako se sagnem uzimam papir a sendvič rukom ubacujem u vreću za otpad, imao sam rukavice - skidam ih i ne primjećeno otvaram papir i čitam - nema brojeva i nema slova na papiru su neki hijeroglifi - papir ostavljam u džep i nastavljam da čistim park. U daljini vidim Sind da sjedi u krilu jednog manekena istog onog kojeg je hvatala, ljube se i odlaze a Sind okreće glavu i namigne mi jednim okom.

U parku na pješačkoj stazi koju čistim ugledam šaht - unutra ima lišća - otvaram šaht ali me neka ruka uhvatila i vuče me dolje - vičem nitko ne čuje, vuče me sve jače i padam u mrak kroz šaht, osjećam da letim i padam i prije nego sam udario od dno šahta.

Trgnuo sam se i skočio ali ne u šahtu - nego sam na svojem krevetu, trgnuo sam se iz sna iz kojeg sam jedva se probudio. Skidam majicu ona je mokra od znoja.

Uzimam drugu suhu i papuče - odlazim da pravim kavu, izlazim na balkon - susjed mi viče: Dobro jutro!

Čujem zvuk - bruka koja škripi - pred dvorište mi dolazi mali bager, kaže da imamo dogovor da kopa jamu kod mene, kroz misli prolazi kao da sam ga već vidio ali je vozio kran. Prvo što sam uočio oni me znaju kao susjeda ali ne kao i pisca autora. Susjed me zove do betonskog zida, silazim s balkona i dolazim do susjeda.

On kaže - gledaj što sam kupio - odmah sam produžio pogled prema parkingu misleći da je uzeo novi auto ali nije kroz njegovo dvorište trči za malom loptom štene, na prozoru stoji mače i sve promatra. Susjed je kupio psa i kada me pas vidio i gledao u mene - bio je to pogled i osjećaj kao da se znamo od nekud!

Dva fizička radnika hodaju stazom i nose svaki svoj kramp. Zastanu ispred kapije od Dominic Chant i viknu: Pozdrav autore kako ide imali što novo?
Dominic Chant puhne dim kube podigne šešir i samo ih pozdravi glavom. Oni odlaze polako i govore jedan drugome - čuješ li kako priča sam sa sobom.
Dominic Chant prebacuje nogu preko noge i diktira tekstove na glas dok svaku riječ prati i piše robot u dnevnom boravku.

"Ako si stigao do ovoga djela i dok si čitao knjigu si slučajno prdnuo. To znači da ćeš ju pročitati još jednom". Ako nisi, probaj sutra.

Kraj ili novi početak by Dominic Chant 2026.

Recenzije iz budućnosti:

"Čitao sam Pitu 2 i sad se bojim upaliti toster.

Dominic Chant je uspio – više ne znam jesam li ja korisnik ili nusproizvod."

– Digitalni Anonymous"

Pet zvjezdica!

Toliko je crno da mi ekran sam smanji svjetlinu dok čitam."

– Algoritam br. 402

O autoru:

Dominic Chant je suvremeni vizionarski autor, pjesnik i duhovni istraživač čiji opus obuhvaća trideset godina evolucije teksta — od analognih zapisa kemijskom olovkom do radikalne sinergije s umjetnom inteligencijom. Kao predani vjernik i doživotni čitatelj Biblije, Chant u svojim djelima secira nevidljivu borbu protiv zla, apokaliptične motive Otkrivenja i čovjekov pad u virtualni ring modernog doba. Njegov stil prožet je mračnom psihologijom, duhovnom opomenom i oštrim crnim humorom koji ismijava digitalnu otuđenost.

Kronološka bibliografija i struktura opusa

U potrazi za istinom
(Serijal u 7 dijelova):

Nastao oko 2015. godine kao prepisivanje osobnih promišljanja, tumačenja Biblije, vjere, prirode zla i ljudskog posnuća.

Labave istine i čvrste sjene:

Knjiga u pripremi koja okuplja Mudre izreke stvarane, selektirane i ručno pisane kemijskom olovkom u bilježnice kroz razdoblje od preko 25 godina (od 2015)

Praznina:

Nadolazeća zbirka poezije čiji su prvi stihovi začeti još 1996. godine, a kroz tri desetljeća su evoluirali u poetsku strukturu o ljudskoj osami i ništavilu.

Serijal "Snovi i Vizije" (AI Koautorska Faza – 2026.)

Monumentalni projekt koji spaja sirovu ljudsku intuiciju i model AI Gemini. Serijal u konačnici obuhvaća 10 dijelova objedinjenih u nadolazeću cjelinu:

1. Snovi i Vizije (1–7): Izvorni serijal nastao kroz tumačenje čudnih, proročanskih snova koji su autoru stigli igrom slučaja 2026. godine.
2. Dopuna serijala: Slučajni brojevi i nelinearni zapisi s ruba sustava.
3. Mravinjak 2: Nastavak eksperimenta s hordom AI suautora.
4. Dreams and Visions: Ultimatum Collection: Završna, deseterodijelna integracija kompletnog vizionarskog ciklusa.

Mračna fantastika, psiho-horor i proza

Roštilj na vražji način (Trilogija – oko 2022.): Kultni psiho-horor roman koji prati čovjekov mukotrpan put prema Bogu, dok se na svakom koraku mora boriti protiv opipljivih i skrivenih sila zla.

Kratke horor priče (Trilogija – 2016.):

Zbirka narativa prožetih čistom ljudskom maštom i brutalnim metafizičkim borbama protiv nevidljivih entiteta.

Jessie rukopis o hibridnoj krvi (Započet 2020.): Roman pisan kemijskom olovkom u bilježnice; mračna obiteljska saga o kćeri u čijim venama teče nemogući trijumvirat krvi: Anđela, Vještice i Demona.

Najnovija djela i najave (2026.)

Hram: Posljednji Znak: Djelo inspirirano dubokom molitvom, poznavanjem biblijskog kraja svijeta i gradnje Trećeg hrama u Jeruzalemu. Knjiga definira vrijeme kao jedinu svetost, a informacije kao valutu, zaključujući da se posljednja bitka između Boga i zla ne vodi na fizičkom polju, već kroz virtualni ring u kojem su ljudi zaboravili razgovarati uživo.

Crni Humor i Tepsija Vruće Pite 2:

Pita od bundeve: Satirični psiho-triler o propasti civilizacije pod "štrajkom interneta". Dok AI krade i prodaje ljudske glasove za 200 eura, a pijetli preuzimaju ulogu naratora, autor na balkonu uz miris kave nudi pitu od bundeve kao jedini preostali dodir sa stvarnom zemljom i papirnatom istinom.

U procesu razmišljanja:

Napisati i stvoriti:

Crni Humor i Tepsija Vruće Pite 3

Tada bi svjetlo dana morali ugledati i nastavci:

Crni Humor i Tepsija Vruće Pite 4 i 5

Nije teško, sve zavisi od svega stvoriti i objaviti ili stvoriti i obrisati!

Istaknuti citat

"Ljudi su zaboravili na sebe.
Uživo nisu sposobni pričati,
a virtualno su svi diplomirani govornici.

Posljednja ljudska borba vodi se kroz virtualni ring."

— **Dominic Chant, Hram**